

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμῶν υπηρεσίαν καί υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνός
 καί εἶνε προκληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
 'Εν 'Ελλάδι λικ. 15.—'Εν τῇ 'Εξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν 'Αθήναις
 'Οδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμ. 44"

'Εν 'Αθήναις, 27 Νοεμβρίου 1904

'Ετος 26^{ον}—'Αριθ. 51—52

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διὰ τοῦ σημερινοῦ διπλοῦ φύλλου διὸν συμπληροῦνται τὰ 52 φύλλα, τὰ ὁποῖα ὑπερροῦμεθα νὰ ἐκδώσωμεν ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1904, καὶ λήγει ἡ συνδρομὴ τῶν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου ἐγγεγραμμένων. Αἱ νέα ἀντὶ τῶν ἀποδείξεων διὰ τὸ 27^{ον} ἔτος ἐκδίδονται ἀπὸ 1^{ης} Δεκεμβρίου 1904 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1905, διότι τοῦ λοιποῦ ὁ τόμος καὶ τὸ ἔτος τῆς «Διαπλάσεως» θ' ἀρχίῃ τῆν 1^{ην} Δεκεμβρίου, καὶ οὐχὶ τῆν 1^{ην} Ἰανουαρίου ὡς μέχρι τοῦδε.

Ἡ Διεύθυνσις

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΤΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΡΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Τὸ ἀτμόπλοιο «Βικτωρία», μετὰ τὸν ἀπόπλου του ἀπὸ τὴν Δομινίκαν διὰ τὸν λιμένα τῆς Λίβερπουλ, εἰσείκετο εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων πενήκοντα μιλίων ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας εἰς τὸν Ὠκεανόν, ὅταν οἱ ναῦται τῆς βάρδιας εἶλαν τὴν λέμβον τοῦ «Γοργίου».

Ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀτμοπλοίου Τζὼν Δάβις, εἰδοποιηθεὶς ἀμέσως, ἔδωκε διαταγὴν νὰ πλεύσῃ πρὸς τὴν λέμβον. Ἦτο ἄραγε ἔρημος, ἢ μήπως περιεῖχε τίποτε δυστυχῆς ναυαγούς;

Τὴν στιγμήν ποῦ ἐφώνησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν «Ἐνα καράβι!»—ὁ Οὐίλ Μιτζ καὶ δύο ἄλλοι ἐσηκώθησαν καὶ ἀπλωσαν τὰ χεῖρα των πρὸς τὸ ἐν ὄψει σκάφος.

Οἱ ρωμαλεώτεροι ἦσαν τότε ὀλίγας δυνάμεις, καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς «Βικτωρίας» δὲν ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ λέμβον διὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ. Ὁ Οὐίλ Μιτζ καὶ ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν ἐπίκουσαν τὰ κομπιά, ὁ Τονῆς Ρενὼ τὸ τιμόνι, καὶ ἡ λέμβος δὲν ἤργητε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ μεγάλου σκάφους. Τῆς ἔργων τότε ἕνα οχοινί, ἐκατέβασαν τὴν

σκάφαν... Μετὰ πέντε λεπτά, ὅλοι οἱ ἐκίβαται τοῦ «Γοργίου» ἦσαν ἐπάνω εἰς τὴν Βικτωριαν, ὅπου τοὺς ἀνεμενεύ η ἐγκαρδιωτέρᾳ φιλοξενία καὶ ὄλαι αὐ περιποιήσεις, τῶν ὁποίων εἶχον ἀνάγκην.

Ἴδου λοιπὸν ἐσώθησαν οἱ πρῶτοι τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς, οἱ ἐννέα ἄριστεῖς τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς κυρίας Σιύρουρ, καὶ μὲν αὐτοὺς ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσον, καθὼς καὶ ἐκεῖνος ὁ γέννατος Οὐίλ Μιτζ, εἰς τὸν ὅποιον ὄλοι ἐχρῆστο ὕσαν τὴν σωτηρίαν των!

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν διηγῆθη ὄλα τὰ συμβάντα ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς των ἀπὸ τὴν Βαρβάδος.

Ὁ κυβερνήτης τῆς «Βικτωρίας» ἔμαθεν ὑπὸ ποίας συνθήκας ἐξετελέσθη ὁ πρῶτος διάπλους, ὅταν ὁ «Γοργός» ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Χάρρη Μάρκελ καὶ τῆς συμμορίας του, κατόπιν τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὰς διαφόρους Ἀντίλλας, ἔπειτα πῶς ὁ Οὐίλ Μιτζ ἀνεκάλυψε τὰ σχέδια ἐκείνων τῶν ἀθλίων, πῶς οἱ νεαροὶ τοῦ σύντροφου καὶ αὐτοὺς ἠναγκάσθησαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ πυρπολούμενον πλοῖον, καὶ τέλος, πῶς

«Ἐσηκώθησαν καὶ ἀπλωσαν τὰ χεῖρα των.» (Σελ. 401, σελ. α'.)

εἶχον ἐκτέλεσῃ ἡ λέμβος τὴν ποτοπλείαν τῆς τὰς τελευταίας αὐτὰς δευρὰς ἡμέρας.

Ὄτω λοιπὸν, ὁ «Γοργός», τὸν ὅποιον ὁ ναυτικὸς κόσμος τῆς Ἀγγλίας ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ εἶχε φθάσῃ εἰς τὰ δύο τρίτα τοῦ ταξιδιοῦ τῆς ἐπιστροφῆς, εἶχε καταβυθισθῇ εἰς τὰ βράθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲν τοὺς πειρατὰς τοῦ «Χάλιφαξ», τοὺς δραπέτας τῶν φυλακῶν τῆς Κουίνσάουρν!

Και τότε, εξ ύβριτος των συμμαθητών του, με φωνήν τρέμουσαν από την βαθείαν συγκίνησιν, ο Λουδοβίκος Κλωδιών ηγχαρίστησε τον Ουίλ Μιτζ δι' όσα είχε κάνει αυτός ό γεννησιότατος ναυτικός προς σωτηρίαν των. Και, ενώ τον έσφιγγαν εις τας άγκάλας του, όλοι έκλαιαν από χαράν και εύγνωμοσύνην.

Η «Βικτωρία» ήτο άνθρακοφόρον ατμόπλοιον χωρητικότητος 2.500 τόνων, τό όποιον, αφού μετέφερε φορτίον γαιάνθρακος εις την Δομινικαν, επέστρεψε με τό έρμα του μόνον εις την Λίβερπουλ. "Αρα θα έπηγαίνε τούς έπιβάτας του «Γοργόν» κατ' εύθειαν εις την Άγγλιαν. Έπειδή δε ή «Βικτωρία» έπαιρνε τακτικά τά δεκαπέντε μέλια της τήν ώραν, ή έπάνοδος του κ. Ορατίου Πάττερσον και των νεαρών άριστέων ούτε μίαν εβδομάδα δεν θα έμενεν όπισω.

Έννοείται έτι, από την πρώτην εκείνην ήμέραν, χάρις εις τας περιποιήσεις που ήσαν, κανείς των πλέον δεν ένθυμειτο τούς φυσικούς και ήθικούς κόπους, τας τρομεράς δοκιμασίας δια των οποίων είχαν διέλθη. "Όλα αυτά είχαν όπισθοδρομήση εις την μνήμη των. Ήσαν όλοι εύχαριστημένοι, απείρως εύτυχείς, διότι είχαν παρητέλος οι κίνδυνοι του δεύτερου διάπλου, τά μαρτύρια που έτραβήσαν μέσθ στη βάρκα, εις τον έρμον Άτλαντικόν.

Αν έρωτατε δια τον κ. Πάττερσον, αυτός, καθώς έτελεινε μίαν μακράν και ένδιαφερούσαν συνομιλίαν με τήν κυβερνήτην της «Βικτωρίας», όπου άνεκατέβησαν αι μορφαί δύο τεράτων, ό Χάρρης Μάρκελ και τό φείδι της Μαρτινίκας, εξέφρασθη με τας εξής λέξεις:

— Ομολογουμένως, πλοίαρχέ μου, έχουν δικαίον όσοι λαμβάνουν όλας, και τας λεπτολογωτάτας έτι προφυλάξεις, πριν έπιχειρήσουν να ταξειδεύσουν! "Ηδιστόν είνε ανά τον άρ είρο ν α πό δ ι ο ν, — μάλιστα, κύριε! — γλυκύτατον πράγμα είνε, όταν ή θάλασσα συνταράσσεται υπό των κυμάτων, να γνωρίζη κανείς ότι έχει έκτελεση τό καθήκόν του! . . . Τι θα συνέβαινε, αν έγώ κατεποντιζόμην εις τας άβύσσους του Όκεανού. . . αν δεν επέστρεφα εις τον λιμένα. . . αν, επί έτη όλόκληρα, ήτο άγνωστος ή τύχη του οικειόμου της Άντιλιανής Σχολής; . . . Είνε μόν άληθής ότι ή κυρία Πάττερσον ήδύνατο να έπωφεληθή των υπερτάτων διατάξεων, τας όποιάς έκρινα χρέος μου να κανονίσω! . . . Άλλά, χωρίς τώ Θεώ, θα επιστρέψω έγκαιρώς, και δεν υπάρχει λόγος να τεθούν εις έφαρμογήν αι διατάξεις εκείναι! . . . Μηδένα πρό του τέλους μακάριζε!

Καθ' όλα τά φαινόμενα, ό κυβερνήτης της «Βικτωρίας» δεν έκατάλαβε

τίποτε από τά ρητά και την ρητορικήν του άγαθού οικονομού περί της κυρίας Πάττερσον' δεν έπέμενε όμως, αλλά συνεχάρη τον νέον του έπιβάτην, διότι έθριαμβεύσεν εναντίον τήσων κινδύνων.

Ός βλέπετε, ο κ. Πάττερσον είχαν επανέρη όλην του τήν γαλήνην, όλην την έλευθερίαν του πνεύματος! Και τότε τή επανήλθεν εις την μνήμην ό περίφημος έλληνικός στίχος, τον όποιον δεν είχαν ακόμη κατορθώση να έρμηνεύση. "Άλλως τε ό Τωνής Ρενώ, δεν έννοούσε να του τον χαριτώση, και, την έπιούσαν, έμπρός στους συμμαθητάς του:

— Αί, κύριε Πάττερσον, πώς πάει εκείνη ή έρμηνεία; . . . ήρώτησε.

— Του έλληνικού στίχου;

— Μολιστα.

— Πού λέγει: «Νύν άδω σε, κακέ Κάρ, Μοδση ήδια»;

— Όχι. . . όχι. . . τον διώρωσεν ό Τωνής Ρενώ. «Νύν άδω σε Μοδση, κακέ Κάρ, ήδια».

— Ω! και τί έχει να κάνει ή τάξις των λέξεων;

— Έχει και παραέχει, κύριε Πάττερσον.

— Αυτό δα κι αν είνε άστέιον!

— Καθόλου άστέιον μάλιστα. . . Δίν ηδρατε λοιπόν τίποτε;

— Ηδρα δι' δεν σημαίνει απολύτως τίποτε.

— Έχετε λάθος μεγάλο. Μελετήσατε καλά τον στίχον, έξονυχιστέ τον, και θα το βρήτε.

— Μά. . . δεν θα μου πητε τί σημαίνει, αν δεν το εύρω;

— Μάλιστα. . . άμα φθάσωμεν εις τά άγγλικά παράλια.

Και, τας ακολουθούσας ήμέρας, άδεια έχασε τον κόπον του πάλιν μ' εκείνον τον διαβολικόν στίχον ό κ. Πάττερσον. Έλληνιστής σ' αν αυτόν, και να την πάθη έτσι, — να πείση τόνον έξω!

Δι' αυτό, πολύ στενοχωρημένος και πολύ πεσιμωμένος, μάλιστα ή κραυγή «Στερία!» άντήχησεν εις τό ατμόπλοιον. έπήγε κ' έπιασε τον Τωνή Ρενώ και τον ύπεχρέωσε να του εξηγήση την μυστηριώδη έννοιαν του στίχου.

— Απλοούτατον πράγμα, άπήντησεν ό κατεργαράκος της Άντιλιανής Σχολής.

— Λοιπόν;

— Νύν άδω σε Μοδση, κακέ Κάρ, ή δια, σημαίνει άκριβώς και σαφώς: «Νίνα, δώσε μου σ'υκα και καρύδια!»

Ο κ. Πάττερσον κατ' άρχας δεν έννόησε, αλλά, όταν τό έκράταζε, έτι νάθη έως επάνω, σαν να είχαν υποστ' τό πλ'ηγμα ήλεκτρικής εκκένωσης, και κατόπιν έκάλυψε τό πρόσωπον εις ένδειξιν φρίκης ιερής. . .

Τέλος πάντων, μετά διάπλου άίσιν, την ήμέραν της 22 Οκτωβρίου, ή «Βι-

κτωρία» εισέπλεεν εις τον πορθόν του Άγιου Γεωργίου, και την ίδιαν έσπέραν έδενε τά πρυμνήρια εις την προκυμαν της Λίβερπουλ.

Τηλεγραφήματα έστίλησαν άμέσως προς τήν διευθυντήν της Άντιλιανής Σχολής και τας οικογενείας των νεαρών άριστέων περί της επανόδου των.

Έκείνο τό ίδιον βράδυ, αι έφημερίδες διηγούντο έν έκτάσει τά γεγονότα, των όποιων θεάτρον έχρημάτισεν ό «Γοργός», και εξέθετον υπό πόδους όρους ό κ. Ορατίος Πάττερσον και οι σύντροφοί του επέστρεψαν εις την Άγγλίαν.

Η ιστορία αυτή έπροξένησε μεγάλον πάταγον. Η συγκίνησις ήτο άπερίγραπτος, όταν ένγνώσθησαν αι λεπτομέρειαι του δράματος, τό όποιον είχαν άρχιση εις τον έρμον της Κορκ με την σφαγήν του πλοίαρχου Πάξτων και των ναυτών του, και του όποιου ή λύσις είχε συντελεσθή εις τό μέσον του Όκεανού με τον καταποντισμόν του Χάρρη Μάρκελ και όλης της συμμορίας του.

Συγχρόνως, έ κ. "Αρδ'αξ έφρόντισε να είδοποιήση την κυρίαν Κήτην Σύμμου περί όλων αυτών των επεισοδίων. Φανταζέσθε πλέον πόση ήτο ή συγκίνησις εκείνης της καλής και γενναιοδώρου κυρίας! "Ω! τί θα έγίνετο, αν αυτή δεν έσυλλογιζέτο να στείλη την Ουίλ Μιτζ ως έπιβάτην εις τον «Γοργόν»!

Και πόσην εύγνωμοσύνην έδειξεν ή κυρία Σεύμουρ προς τον άνδρείον εκείνον ναυτικόν, ό όποιος είχε γίνη ό ήρωας της ήμέρας! Τώρα πλέον ήτο εξησφαλισμένη ή θείσις του μεταξ'υ του πληρώματος της «Έλικας Ούρδεν» εις την Λίβερπουλ.

Αφού επανέλαβαν εις τον κυβερνήτην της «Βικτωρίας» την έκφρασιν των εύχαριστιών των, ό κ. Πάττερσον και οι άριστείς άνεχώρησαν με τό νυκτερινόν τραίνον. Τήν άλλην ήμέραν τό πρωί εύρίσκοντο εις την Άντιλιανήν Σχολήν.

Αι διακόποι είχαν τελειώση τότε, και, έννοείται εύκολα τι ύποδοχή έγινεν εις τούς ταξειδιώτας, έπειτα από τόνον περιπετειώδες ταξείδι. "Όλοι ήθελαν να μίσθον όλας τας λεπτομερείας, και πολύν καιρόν ακόμη, πάντες ίσως, έσκόπευον δι' αυτό να όμιλούν, κατά τας ώρας της άναψυχής από τά μαθήματα.

Με όλους όμως τούς κινδύνους, τούς όποιους διέτρεξαν οι έπιβάται του «Γοργού», πόσοι συμμαθηταί των δεν τους εξήλευσαν, πόσοι δεν έλυπήθησαν, διότι δεν είχαν και αυτοί την τύχην να συμμερισθούν εκεί τους κινδύνους! Και, υπό την έποψήν αυτήν, κανείς άς μην άμφιβάλλη ότι, αν έπροκηρόσαστο νέος διαγωνισμός με ταξείδια αντί βραβείων, οι ύποψήφιοι άριστείς δεν θα έλειπαν.

Πρέπει να όμολογήσωμεν, ότι δεν ήτο πιθανόν να εύρεθ'η και άλλη συμμο-

ρία πειρατών δια να κυριεύη τό πλοϊον, τό όποιον θα έναυλώνετο δια να ταξειδεύση τούς μέλλοντας άριστείς.

Έν τούτοις, όλοι οι ταξειδιώται είχαν πολλήν βίαν να ξαναδώσουν τας οικογενείας των, που τούς έπερίμεναν με τόσην άνυπομονησίαν, — και είδαμεν ότι όλίγον έλειψε να μ'ην έπασιέλθουν από εκείνο τό ταξείδι των Άντιλλών!

Δι' αυτό, εξαίρέσει του Ουμδέστου Πέρκινς, του όποιου οι γονείς έμεναν εις την Άντιγόαν, και του Ρογγ'ρου Χινωδιλ, του όποιου ή οικογένεια έκαιτοικούσεν εις τό Λονδίον, ό Τζών Χόβαρτ, ό Λουδοβίκος Κλωδιών, ό Τωνής Ρενώ, ό Νίλς Χάρμπε, ό Άξελ Βίκμπορν, ό Άλβέρτος Δαυδεν, ό Μάγνος Άνδερς, άνεχώρησαν άμέσως δια Μάντσεστερ, Παρισίους, Νάντην, Κοπεγχάγην, Ρότεμβούργον, διότι έπιθύμουν να περάσουν όλίγας ήμέρας με τούς συγγενείς του έκαστος, πριν επιστρέψουν εις την Άντιλιανήν Σχολήν. . .

Τό τέλος της παρούσης ιστορίας; δεν θα ήτο τέλειον, αν δεν έφερην επίσημη δια τελευταίαν φοράν τον κ. Ορατίον Πάττερσον.

Περιττόν να είπωμεν, ότι την στιγμήν που έπεταν οι δύο σύζυγοι εις τας άγκάλας άλλήλων, τό θέξιμ ήτο συγκινητικώτατον. "Όχι! Η κυρία Πάττερσον δεν ήμπορούσε να φαντασθ'η ότι ό σύζυγός της, αυτός ό άνθρωπος ό τόσον τακτικός, ό τόσον μεθοδικός, ό τόσον άσχετος προς όλας τας δυσκρίτους πιθανότητες του βίου, είχαν έκτεθ'η εις τόνους κινδύνους και είχε γλυτώση τόνον αίσως! Άλλ' αν τον ήρωάτατε τον εξαίρετον εκείνον άνθρωπον, θα σας έλεγεν ότι δεν θα έκκμνε δευτέρην φοράν τό τόλμημα να αντιμετωπίση την μανίαν και τα άπρόοπτα των θλαστών. « Δις έξικμαρτείν ούκ άνδρ'ος σοφού» — έλεγε — και ή κυρία Πάττερσον, χωρίς καμμίαν άντίρρησην, παρεδέχετο τό κύρος του άρχαίου εκείνου άποφθέγματος.

Όταν ό κ. Πάττερσον κατέθεσεν εις χείρας της κυρίας Πάττερσον την χρηματικήν κυριήν των έπιτακσίων λιρών, τας όποιάς είχαν εισπράξ'η εις την Βαρβάδος, δεν έκραυήθη, αλλά της εξέφρασε την ζωνράν του λύπην, διότι δεν ήδύνατο να προσθέση εις αυτήν και τον περίφημον τριγωνοκέφαλον άσιν, ό όποιος εύρίσκετο τώρα εις τά σκοτεινά βάθη του Άτλαντικού. Πόσον θα έφάνταξεν αυτός ό άσιν, αν όχι εις τό γράφειον του οικονομού, τουλάχιστον εις την ζωολογικήν συλλογήν της Άντιλιανής Σχολής!

Και ό κ. Πάττερσον έπρόσθεσε: — Δέν μας μένει τώρα πλέον πρ'α να είδοποιήσωμεν τον άιδεσμούατον

ίερέα Φίμπουκ της ένοριακής εκκλησίας της όδου Όξφόρδης.

Η κ. Πάττερσον δεν ήμπορεί να καταστείλη την όρεξιν που είχε να μειδιήση, και είπεν άπλώς:

— Είνε περιττόν, φίλε μου. . .

— Πώς. . . περιττόν! άνέκραξεν ό κ. Πάττερσον, εις τό έπικρον όχι μόνον της άπορίας εύρεθείς, αλλά και της συγκινήσεως.

Αυταί αι φράσεις άπατιούν εξήγησιν, και ίδού αυ'η:

Από υπερβολήν προφυλάξεως και με την άπερίγραπτον μανίαν της τάξεως, την όποιαν εις όλα τά πράγματα έφερε μέχρι των άκρων, ό λεπτολόγος οικονομός της Άντιλιανής Σχολής, νομίζων ότι δεν ήτο αρκετή ή διαθήκη του δια να κανονίση τας ύποθέσεις του, έφαντασθ'η ότι έπρεπε να δώση τό δικύγιον εις την γυναίκα του, πριν φύγη δια τό ταξείδι. Με αυτόν τον τρόπον, αν τυχόν δεν υπήρχαν πλέον είδήσεις του, και μάλιστα, αν τυχόν δεν επανήρχετο πλέον, ή κυρία Πάττερσον δεν θα ήτο ύποχρεωμένη να περιμένη χρόνια όλόκληρα δια να εύρεθ'η έλευθερά από την συζυγικήν του έξουσίαν, όπως συνέβη εις τας γυναίκας διαφόρων μεγάλων θλασσοπόρων υπό τοιαύτας θλιβεράς περιστάσεις. Ο κ. Πάττερσον δεν ήμπορούσε να φαντασθ'η ότι του επέτρεπετο να μη κανονίση εκ των προέρων τά της διαδοχής του, ότι ήτο δυνατόν ν' άρίση την προτριλή σύντροφον του βίου του, χωρίς να της δώση τό δικαίωμα, εις ανάλλαγμα της άφοσιώσεώς της, να διαθέση τον έαυτόν της και την μικράν περιουσίαν της όπως άρμόζει εις πάσαν χήραν, της όποιας ό σύζυγος άποδειγμένως έχει έκλείψ'η από τό πρόσωπον της γής.

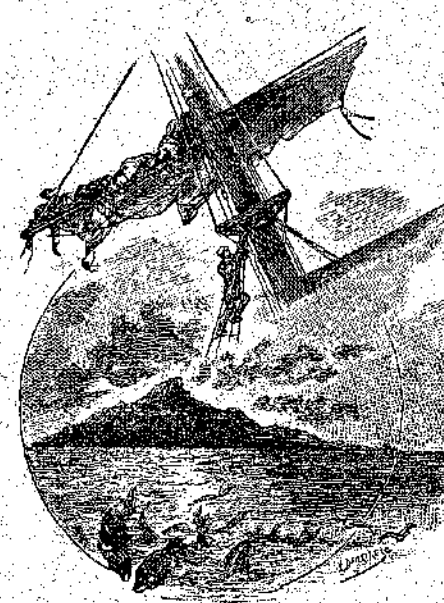
Αι ιδέαι του κ. Πάττερσον ήσαν τόσο βεβήως ριζωμέναι, ώστε κανείς δεν ήμπορούσε να του αυτιτάξ'η τό παραμικρόν έπιχείρημα, όσον βάσιμον και αν ήτο. Άλλά και ή άνταξία αυτού σύζυγος, είχε και αυτή τας στερείας και όρισμένας άρχάς της, τόνον στερείας μάλιστα, ώστε ήτο αδύνατον να δεχθ'η τό διακύγιον, έτω και υπό τούς όρους εκείνους. Άλλ' ό αγαθός οικονομός, μ' όλην την ίσχυραγωνμίαν του, ήτο συγκρότως και φειδρα άφρημένος, — όπως βεβαίως τον έκτάλαβαν όσοι παρηκόλουθησαν την παρούσαν διήγησιν, — και εις την άφρημητά του έβασίσθη ή κυρία Πάττερσον δια να συμβούνη τά πράγματα κατά την έπιθυμίαν της. Έξασφαλίσαζ την έχρημάθειαν ένός δικηγόρου, πάλαιού φίλου και συμβούλου της Άντιλιανής Σχολής και των δύο συζύγων, είχαν υποκριθ'η ότι υπέγραψε και αυτή την περί διακύγιον αίτησιν, — αλλά δεν είχε υπογράψη. Λοιπόν, από

την δικαίαν συγκίνησιν, την όποιαν τω έφερην ή διατύπωσις εκείνη, ως είχε προείη ή κυρία Πάττερσον, ό σύζυγός της δεν το άντιλήφθη.

— Όχι, κύριε Πάττερσον. . . δεν είχα υπογράψη. . . Δέν μας έχώρισε τό διακύγιον. . . και τό συμβόλαιον του γάμου μας έμεις και θα μείνη όπως ήτο. . .

— Ίσον και άπράλληλον τώ πρωτόττω! άπήντησεν ό Ορατίος Πάττερσον, σφίγγων τρυφερώτατα εις τας άγκάλας του την κυρίαν Πάττερσον.

Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ
ΤΕΛΟΣ

ΠΟΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ

— "Όλο και σύννεφα! όλο και βροχή! — έλεγαν με παραπονεμένη φωνή τά φυτά και τά άνθη. Άχ! πού είνε αυτός ό εύλογημένος, ό ήλιος!

— Έδώ είμαι! Έδώ είμαι! — άπήντησε τό λαμπρόν άστρον της ήμέρας. Και άμέσως έπλημμύρισε με τό φως του τά φυτά και τά άνθη και όλα τά έπί γής.

— "Όλο και ήλιος! "Όλο και ήλιος! — έμυρμούριζαν, έπειτα από όλίγες ήμέρας, εκείνα τά ίδια φυτά και άνθη. Πότε έπί τέλους θα έλθη κανένα σύννεφο να τον σκιάση, πότε θα πέσουν μερικες σταλαγματίες νερό να κάμουν ύγρον τον άέρα και να μας φέρουν λιγάκι δροσιά;

Αυτό κάμουν και όλα τά ανθρώπινα πλάσματα.

Οι πόθοι των και αι έπιθυμίαι των άλλάζουν χωρίς διακοπήν. Όταν αποκτήσουν αυτό που ήθελαν και έποθούσαν, εύκολα τό βαρύνονται, και ποτε δεν μένουν εύχαριστημένοι!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΑ

Αγαπητοί μου,

Το είνε τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ ἔτους. Ἐνας σταθμὸς διὰ τὴν Διάπλασιν, διὰ τοὺς συνεργάτας τῆς, δι' ἑλοὺς τοὺς συνδρομητὰς τῆς. Ἄλλα δι' ἐμὲ ὁσταθμὸς αὐτὸς εἶνε κάπως σημαντικώτερος. Διότι σήμερον συμπληρῶνω δεκάετιαν συνεργασίας εἰς τὸ ἀγαπητόν μας περιοδικόν. Ὡς τακτικὸς συνεργάτης, προσελήθην τῷ 1895. Λοιπὸν, ἕως τὸ 1904, εἶνε δέκα ἔτη σωστὰ.

Πότε ἐπέρασαν!... Μοῦ φαίνεται ὡς νὰ εἶνε χθὲς ποῦ με προσεκάλεσεν ἡ Διάπλσις νάνικαταστήσω τὸν κ. Κουριτῆν, τὸν ὁποῖον ἄλλαι ἀσχολαὶ ἠνάγκασον νὰποχωρήσῃ μετὰ δεκαπενταετῆ πολυτίμον ὑπηρεσίαν... Πόσον ἐδίστασα εἰς τὴν ἀρχήν! Διότι τὸ ἔργον μοῦ ἐφάνετο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Ἐως ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἤμην μόνον ἑκτακτος συνεργάτης, καὶ ἀμφιβαλλὰ ἂν ἤμποροῦσα νὰνλάβω κατὶ τακτικόν. Ἐν ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα πράγματα, εἶνε νὰ γράφῃ κανεὶς διὰ τὴν νεολαίαν. Ἄλλ' ἡ Διάπλσις με προσέτρεψε, μ' ἐνεθάρρυνε, μετ' ἐνέπνευσεν αὐτοπεποιθῆσθαι, καὶ μ' ἔκαμε νὰ δεχθῶ, νὰφοσιωθῶ, νὰ συγκεντρώσω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, νὰ βάλω ὅλην μου τὴν ψυχὴν, ἐγκαταλείπων διὰ πολὺν καιρὸν καθ' ἄλλην φροντίδα.

Βλέπω τώρα ἐπίσω μου αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια τῆς πυρετώδους καὶ ἀφοσιωμένης ἐργασίας, βλέπω συσσωρευμένους τοὺς δέκα αὐτοὺς οὐκώδεις τόμους, ποῦ καθένας ἔχει μέσα του μέρος τῆς ψυχῆς μου, καὶ με κατέχει συγκινήσεις, λύπη, χαρὰ, διαταγῆς, υπερηφάνεια, — τὰ πλέον ἀντίθετα αἰσθήματα.

Πόσον γρηγόρα περὶ τὸ καιρὸς! Τί βραχεία ποῦ εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου! Ἄλλ'... κατ' ἔκαμα, συλλογίζομαι, κ' ἐγώ. Αὐτὴ ἡ πρόδος, λέγω, αὐτὴ ἡ ἀκμὴ τοῦ περιοδικοῦ, δὲν ἀφίεται, ἂν ὄχι πολὺ, τουλάχιστον ὀλίγον, καὶ εἰς τὸν ἰδρωτὰ μου; Κατὰ τὸ διάστημα τῆς δεκαετίας αὐτῆς δὲν

ἔκαμα πᾶν ὅ,τι ἠμπόρεσα διὰ νὰ φανῶ ἄξιος τῆς μεγάλης καὶ τόσον κολακευτικῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Διάπλσεως; Ναί... Καὶ ἂν δὲν ἔκαμα θαύματα, δι' αὐτὸ βέβαια δὲν πιαίει ἡ θέλησίς μου.

Τὸ ἔτος 1895 ἦτο ἔτος κρίσιμον διὰ τὴν Διάπλσιν. Ἡ συνδρομὴ τῆς ἦτο μικρά, — μόνον 5 δραχμαί, — τὰ ἔξοδά τῆς μεγάλα, καὶ κατ' ἔτος ἐξημιάνετο σημαντικῶς. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ κατὶ γενναῖον, νὰ ληφθῇ ἐν μέτρον σωτηρίας ρεζίκόν. Ἡ Διάπλσις ἐκυμαίνετο μεταξὺ τοῦ ναυξήσῃ τὴν συνδρομὴν καὶ τοῦ νὰ διακόψῃ τὴν ἔδοσίν τῆς. Φυσικὰ ἀπεφάσισε νὰ κινή τὸ πρῶτον. Καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς ἀπὸ πέντε δραχμῶν ἔγινεν ἑπτὰ. Ἄλλὰ διὰ νὰ μὴ φανῇ τοῦτο βαρὺ εἰς τοὺς συνδρομητὰς, τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελεν κατὰ ποσόν, ἔπρεπε νὰ γίνῃ καλλίτερον, ὠριότερον, πλουσιώτερον, ἐκυστικώτερον. Καὶ τότε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἰσῆχθησαν ὅλαι ἐνεῖναι αἱ καινοτομίαι, αἱ ὁποῖαι ἀπειτέλεσαν πραγματικῶς ἕνα θρίαμβον.

Ἐπανελήθη ἡ Ἀλληλογραφία, ἡ ὁποία διὰ πολὺν καιρὸν εἶχε διακοπῆ. Ἐπολυπλασιάσθησαν οἱ παλαιοὶ Δαγωναίμοι καὶ καθιερώθησαν ἄλλοι νέοι. Εἰσῆχθησαν αἱ Κυριακαί, αἱ Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί, τὰ Εὔσημα, τὰ Δημοσηφίσματα, τὰ Μικρὰ Μυστικά, τὸ Λαγεῖον, τὸ Σῆμα. Τέλος, ὡς ἐπισφράγισμα ὅλων, προκλήθησα ὑπὸ τῶν ἐγνωμονούντων συνδρομητῶν, ἤλθεν ἡ κλεινοτομία τοῦ Ἑσπαθώματος. Οἱ συνδρομηταὶ ὄχι μόνον δὲν ἠλαττώθησαν μετὰ τὴν αἰσθητὴ τῆς συνδρομῆς, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔγιναν περισσότεροι. Καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ὄχι μόνον δὲν ἐφάνη βαρετὰ καὶ δυσανάλογος εἰς κανένα, ἀλλ' ἀπεναντίας πολλοὶ σήμερον ἀποροῦν πῶς εἶνε δυνατόν νὰ παρέχεται περιοδικὸν τόσῳ θαυμάσιον, μετὰ τόση πολλὰς εἰκόνας, μετὰ τόσην πικρὴν ὕλην, μετὰ τοσοῦτος Διαγωνισμοὺς πολυδαπάνους, μόνον ἀντὶ 7 δραχμῶν τὸ ἔτος!

Καὶ ὄχι μόνον σχετικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως νὰ κατανῶ τὸ εὐχρηστότερον περιοδικόν! Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἀπορία δὲν ἀποτελεῖ ἀκρίβειαν, τὸν θρίαμβον τῆς Διάπλσεως;

Εἰμπορῶν νὰ εἶπω, ὅτι εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς καινοτομίας, τὰς προόδους καὶ τὰς βελτιώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐστήριξαν καὶ ἐξοφάλασαν τὸ περιοδικὸν μετὰ τὸ ἔτος τῆς κρίσεως, εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν γιγαντιαίαν καὶ δυσχερῆ ἐργασίαν ἐβοήθησα ὅσον ἠμποροῦσα τὴν Διάπλσιν. Εἰργάσθη, ἐκοπίασα, ἠγρύπνησα, ἐμερίμνησα, παρά τὸ πλευρόν τῆς. Συνεμερίσθη τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας τῆς, τὰς ἐλπίδας τῆς καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς, τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῆς καὶ τὰς ἀθυμίας τῆς. Ὅ,τι ἔγινεν εἰς τὸ διάστημα τῶν δέκα αὐτῶν ἐτῶν, ἐπέρασε καὶ ἀπὸ τὸ

δικόν μου χέρι, καὶ ἀπὸ τὸ δικόν μου μάτι, καὶ ἀπὸ τὸν δικόν μου νοῦν. Εἰς ἄλλα εἰργάσθη μόνος, εἰς ἄλλα συνειργάσθη μετ' ἄλλους, εἰς ἄλλα ἐβοήθησα ἀπλῶς, ἢ εἶπα μίαν γνώμην, ἢ ἔδωκα μίαν συμβουλίαν. Εἰς μερικά εἶχα καὶ τὴν πρωτοβουλίαν. Ναί! καθένας ἀπὸ τοὺς δέκα αὐτοὺς τόμους, τοὺς συσσωρευμένους τώρα ἐμπρὸς μου, κλείει μέσα του μέρος τῆς ψυχῆς μου. Μετὰ τὸ ἔτος τῆς κρίσεως, μετὰ τὸ τὸλμημα τῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ, ἡ Διάπλσις ἐπάλασε κ' ἐνίκησε. Καὶ ἡ νίκη τῆς εἶνε ἐν μέρει καὶ ἰδική μου.

Ἄλλὰ ποῖος λοιπὸν μοῦ ἔδωσεν αὐτὴν τὴν δύναμιν, τὴν ὑπομονήν, τὴν ἐπιμονήν; Ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὴν Διάπλσιν. Πρὶν συνδεθῶ μαζὶ τῆς ὡς συνεργάτης, τὴν εἶχα ἀγαπήσῃ ὡς συνδρομητῆς. Ὅταν ἐξεδῶθη, τῷ 1879, ἤμην μαθητῆς τοῦ Ἑλλ. Σχολείου ὄχι μεγαλύτερος ἀπὸ ἑνδεκά ἐτῶν. Ἐγίνα ἀμέσως, ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος συνδρομητῆς, καὶ εἶχα ὅλην τὴν μαγίαν, ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν, ποῦ ἔχετε σήμερον οἱ ἐνθουσιωδέστεροι. Εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ πρώτου τόμου εἰμπορεῖτε νὰ εἰρετε μεταξὺ τῶν λυτῶν τῶνομά μου. Καὶ τὸ πρῶτον ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω τυπωμένον μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν μου, ἦτο ἐν αἰνιγμα δημοσιουθῆν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ δευτέρου τόμου τῆς «Διαπλάσεως!»

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν χαρὰν τῆς ἡμέρας ἐκείνης! Ἄλλὰ ἦτο ἀνακατεμένη καὶ με μίαν λύπην: Ἐφγε γίνῃ, εἰς βάρος τοῦ ὀνόματός μου, τυπογραφικὸν λάθος. Καὶ ἀντὶ Γ. Δ. Σενοπούλος, ὅπως ὑπέγραφα τότε, ἐτυπώθη ἀνάποδα Γ. Δ. Πόσα ἔργα εἶδα ἐκτότε τυπωμένα, εἰδὼ κ' ἐκεῖ, καὶ πόσα τυπογραφικὰ λάθη ἔγιναν εἰς βάρος μου!... Ἄλλὰ τί εἰμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μετὰ τὴν πρώτῃν ἐκείνην λύπην καὶ μετὰ τὴν πρώτῃν χαρὰν; Καὶ ἴδετε τί περιέργον πράγμα ποῦ εἶνε ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου! Εἰς τὴν «Διάπλσιν», ὅπου ἐδημοσίευσα τὸ πρῶτον ἔργον μου εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν, καθόλου, μὰ καθόλου δυσκόλον, νὰ δημοσιεύσω καὶ τὸ τελευταῖον.

Θά το ἐπίστευα, ἂν μοῦ τὸ προέλεγαν, τότε; Καὶ ὅμως! Ἐδύσκομαι εἰς τὸ μέσον τῆς ζωῆς, εἶμαι ἀκόμη συντάκτης τῆς «Διαπλάσεως» καὶ... ποῖος γνωρίζει πόσον θὰ ζήσῃ καὶ πότε θάποθάνῃ;

Ἐξηκολούθησα νὰναγινώσκω μετὰ ἠδονὴν τὴν «Διάπλσιν», καὶ ἀφοῦ ἀκόμη ἐτελείωσα τὸ Γυμνάσιον. Φοιτητῆς, ἤρχισα νὰ γράφω καὶ νὰ δημοσιεύω. Ἀπὸ τὰ πρῶτα μου ἔργα εἶνε καὶ ἡ «Ἀδελφοῦλα» μου, παιδικὸν μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ἡ Διάπλσις. Καὶ ἔγινα ἀπὸ τότε ἑκτακτος συνεργάτης ἕως ἔσθου, ὅπως σὰς διηγῆθην ἀνωτέρω, ἔγινα καὶ τακτικὸς.

Αὐτὰ ἔλα μοῦ ὑπενηθμίσειν ἡ σημερινὴ συμπλήρωσις μιᾶς δεκαετίας. Εἰμπορῶν νὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἐργασία μου, οἱ κόποι μου ἀντημέσθησαν πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἤξισαν. Διότι ἐγνωρίσθη μετὰ χιλιάδας Ἑλληνοπαίδων, καὶ ἀπέκτησα τὴν ἐκτίμησίν των καὶ τὴν ἀγάπην των, — ὅπως το εἶδα εἰς τόσας περιπτώσεις, — διὰ τὸ ὁποῖον, ὡς Φαίδων, εἰμπορῶν νὰ εἶμαι τόσον εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος, ὅσον καὶ αὐτὴ ἡ Διάπλσις.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΦΑΛΜΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ οὐρανὸς εἶνε γλαυκός. Ὁ ἥλιος εἶνε λαμπερός. Συννεφία ὅμως καὶ μπόρα ἔπεσε στὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν, ὅπου τότε δὲν κί' ὅλας ἦτανε τόση χαρὰ καὶ τόση ἡσυχία.

Ἡ μαμμὰ στέκεται ὀρθή, καὶ κρατεῖ στα χέρια τῆς μιὰ σπασμένη κούκλα.

— Ποῖος τὴν ἔσπασε; ἐρωτᾷ.

Καὶ ἡ Λιλίκα δείχνει τὸν Γιαννάκη, καὶ αὐτὸς, τρομαγμένος, τρέχει νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὴ μαμμὰ.

— Νά! αὐτὸς!

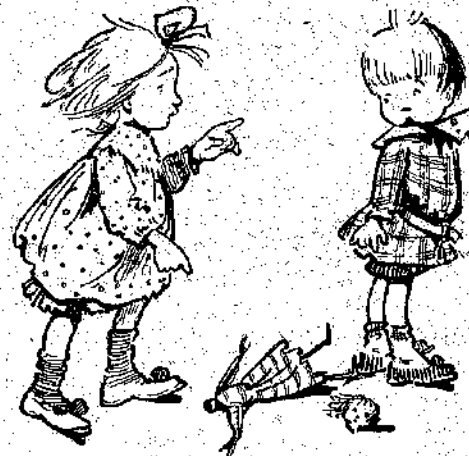
Καὶ σιωποῦν ὅλοι. Ἄχ! τί φοβερὴ σιωπὴ εἶνε αὐτὴ! Πρῶτῃ φορᾷ τὸ φέμμιξ ἐλέρωσε τὰ κόκκινα χεῖλάκι τῆς Λιλίκας.

Τότε ἡ μαμμὰ λυπᾶται κατακαρδα, γιατί ἔφρε πῶς τὸ κοριτσάκι τῆς εἶπε φέμματα, καὶ αὐτὸ τὸ πράγμα εἶνε παραπολὺ κακὸ! Καὶ παίρνει μαζὶ τῆς ἡ μαμμὰ τὸν Γιαννάκη, καὶ πηγαίνει σ' ἄλλο δωμάτιον.

Μένει μοναχὴ τῆς ἡ Λιλίκα. Καθίεται τότε κατὰ γῆς καὶ συλλογίζεται σιβηρά. Συλλογίζεται τὸ σφάλμα ποῦ ἔκαμε. Καὶ γιὰ νὰ τὸ συλλογιθῇ καλύτερα, πιπιλίζει ἕνα ἀπὸ τὰ παχουλά Λιλίκα διόλου δὲν ἀμφιβάλλει. Δὲν ἠτανε ὅμως ἐκεῖ κανένας ἄλλος!... Μήπως τὸ εἶπεν ἡ ψιφίνα; Μὰ, αἱ γάτες δὲν μιλοῦνε! Ποῖος λοιπὸν τὸ εἶπε; Ἀ7!...

Καὶ ἡ Λιλίκα δὲν χαιδεύει πιά τὸ ἀρνάκι τῆς, καὶ τὰ ματάκια τῆς γεμίζουν με δάκρυα. Θά το εἶπε κανένας ἄγγελος, κανένα ὠρατὸ ἀγγελάκι με χρυσὰ στερά. Διότι καὶ τὰ ἀγγελάκια, ὅπως ὁ Θεός, βλέπουν ὅλα τὰ πράγματα, κανένας ἔμως ἀνθρώπος δὲν τα βλέπει τὰ ἀγγελάκια. Αὐτὸ τὸ ἔφρε ἡ Λιλίκα. Τῆς το εἶπαν: πολλές φορές...

Καὶ τώρα... Τώρα τὸ ἀγγελάκι θά το πῆ καὶ τοῦ Χριστοῦ, πῶς ἡ Λιλίκα εἶπε φέμ-

«Νά! αὐτὸς!»

νιοῦ τῆς. Κ' ἐκείνο τὸ κακόμοιρο, τὸ ἀρνάκι, στέκεται καὶ τὴν κυτᾶζει.

Βέβαια! δὲν τὸ ἤθελε αὐτὴ, ποῦ εἶπε φέμματα... Ὡ! ὄχι! Εἶνε τόσο ἀσχημὸν πρᾶγμα τὸ φέμμα!

Μὰ, ἔφρεσε, ἡ μαμμὰ ἤρθε μέσα ἀκριβῶς τῆ στιγμῇ, ποῦ ἡ κούκλα ἔπεσε καταγῆς κ' ἔσπασε. Ἡ Λιλίκα τὰ ἔφασε, δὲν ἐπρόφρασε νὰ συλλογιθῇ, καὶ, ἀντὶ νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν, νὰ πῆ πῶς αὐτὴ ἔφταιγε, ἀπλῶς τὸ δαχτυλάκι τῆς κ' ἔδειξε τὸν Γιαννάκη.

Καὶ εἶπε: «Νά! αὐτὸς!» — σὺν νὰ ἔλεγε: «Ἐγώ, μαμμὰ μου!»

Καὶ ὅμως δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα αὐτὸ ποῦ εἶπε, μ' ἐκείνο ποῦ ἤθελε νὰ πῆ!

Ἴσως μάλιστα — ποῖος τὸ ἔφρε! — νὰ εἶπε μετὰ τὸ νοῦ τῆς ὅτι κανένας δὲν θὰ καταλάβαινε τὴν ἀλήθειαν...

Ποῖος λοιπὸν τὸ εἶπε στὴ μαμμὰ, πῶς ἡ Λιλίκα ἔσπασε τὴν κούκλα; Ὅχι βέβαια ὁ Γιαννάκης! Αὐτὸς εἶνε παραπολὺ καλὸς ὥστε νὰ μαντατέψῃ τὴν

λοκαλὸ ποῦ ἔπαθε ἡ μικρούλα ἡ Λιλίκα!

Καὶ ἀρχίζει ἡ καίμενη νὰ κλαίῃ τόσο δυνατὰ, ποῦ δὲν ἀκούει ὅτι τὴν φωνάζουν... ὅτι τὴν ζητοῦν!...

Καντεύει νὰ νυχτώσῃ ἡ καμαρούλα τώρα εἶνε γεμάτη με σκοτάδι, — τὸ σκοτάδι αὐτὸ ποῦ δὲν ἀρέσει καθόλου τῆς Λιλίκας, γιατί τὴν κἀμνει καὶ φοβάται...

Σήμερον ὅμως, ἡ καίμενη ἡ μικρούλα οὔτε τὸ συλλογίζεται τὸ σκοτάδι, ἀπὸ τὴν λύπην τῆς. Καὶ μένει καθιστὴ καταγῆς, καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιάκι τῆς πέφτουν καὶ τῆς σκεπάζουν τὸ προσωπάκι τῆς, καὶ εἶνε τόσο ἀπελπισμένη, τόσο μετανοημένη!

«Α! σὰς βεβαίονα, ποτὲ πιά δὲν θὰ πῆ φέμματα ἡ Λιλίκα, οὔτε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ! Τὸ φέμμα τῆς δὲν τῆς ἐδῆγε σὲ καλὸ, — ἐπ' ἐναντίας! Ἡ μαμμὰ ἔφρε τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὰ ἀγγελάκια στὸν οὐρανὸ εἶνε λυπημένα.

Καὶ ἡ Λιλίκα κλαίει, κλαίει, καὶ δὲν ἀκούει τὴν φωνὴν ποῦ τὴν φωνάζει ἀπ' ἔξω.

Ἄνοιγει ἡ πόρτα, εἶνε ἡ μαμμὰ.

— Λιλίκα! φωνάζει.

Ἡ Λιλίκα πέφτει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά τῆς μαμμᾶς, καὶ, κρυφὰ-κρυφὰ, εἰς τὸ αὐτί, τῆς ἐξομολογεῖται τὸ σφάλμα ποῦ ἔκαμε, καὶ πῶς ἐσοβήθηκε, καὶ πῶς ἐμετανοήσε. Ἰστέρα, πηγαίνει κοντὰ στὸ παράθυρο, σηκώνει τὰ μάτια τῆς καὶ κυτᾶζει τὸν οὐρανὸ, ὅπου λάμπουν τὰ πρῶτα ἀστρα τῆς νυκτός, σταυροῦνε τὰ χέρια τῆς, καὶ λέγει: — Ἀγγελάκια μου, σὰς ζητῶ συγχωρήσῃν! Δὲν θὰ τὸ ξαναἔκωμ πιά!

Ἡ ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Σὺν ἀγκαλιὰ τῆς μαμμᾶς.»

ΑΠΟ ΒΛΩΟΣ - ΑΛΟΓΟ

Επερνούσα με τον φίλον μου από ένα στενόν δρόμον. Δύο παιδάκια έπαιζαν τους βώλους. Και τὸ παιγνίδι τῶν μ' έκαμε νὰ ένθυμηθῶ ότι, αν εἰς τὰς Ἀθήνας αὐτὰ τὰ σφαιράκια λέγονται βῶλοι, εἰς ἄλλα μέρη ὁμοίως ἔχουν διαφορετικὸν ὄνομα.

Εἶχα ταξειδέσῃ, όταν ἤμουν ἑπτὰ ἔτων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, με τὸν πατέρα μου. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθην με ἕνα συνομιλήκῃ μου, μακρυνὸν συγγενῆ μου. Μίαν ἡμέραν τοῦ λέγω :

— Παίζομε βώλους ;
Και αὐτὸς δὲν ἐνόησε τί του ἔλεγα. Ὅταν τοῦ ἐξήγησα τί εἶδους παιγνίδι τοῦ ἐπρότεινα,

— Ἀ! μοῦ λέγει· ἐμεῖς ἐδῶ τοὺς βώλους τοὺς λέμε με σε δε ε ε.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, ἐπήγαμεν με τὸν πατέρα εἰς τὴν Σμύρνην. Ἄλλος γνώριμος ἐκεῖ συνομιλήκῃς, καὶ νέε πρότασις ἐκ μέρους μου :

— Παίζομε βώλους ;
— Τί εἶνε αὐτοὶ οἱ βῶλοι ;
— Μεσιδεῖς ! ἀπαντῶ ἐγώ, ένθυμούμενος τὸν Κωνσταντινουπόλιτην συμπαίκτην μου.
— Δὲν ξέρω τέτοιο παιγνίδι.

— Πῶς δὲν το ξέρεις, ἀφοῦ ἔχεις τὸς τοσπερ σου γεμάτες !
— Ἀ! εἰς μ π ἔ λ κ ε ε ἔ ν νο ε ἰς ;

Με αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμαθ- πῶς λέγουν εἰς τὴν Σμύρνην τοὺς βώλους.

Ἐταξειδεύσα ἀργότερα καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ὅπου ἐπίκου ἐλληνικά, ἀλλὰ ἤμουν πάλι με γ ἄ λ ο ς καὶ δὲν κατεδεδόκην ὅτι να παίζω οὕτε να ἀναφέρω τοὺς βώλους.

Τώρα που εἶμαι π ἄ ρ α π ο λ ὺ με γ ἄ λ ο ς, τοὺς ένθυμηθῆν, καὶ διηγῆθῆν εἰς τὸν φίλον μου τὴν παιδικὴν ἐκείνην ἀνάμνησιν διὰ τὰς ὀνομασίας τῶν βῶλων.

— Βιένα, εἶπεν ὁ φίλος μου, όταν ἐτελειώσῃς, — μοῦ ένθυμίζουσι οἱ βῶλοι μίαν πολὺ νόστιμην καὶ πολὺ διδακτικὴν ἱστορίαν.

Καὶ ὁ φίλος μου, ὁ ὁποῖος γνωρίζε καὶ διηγῆται ὠραιότατα πράγματα, μοῦ τὴν διηγῆθη :

— Ἐνα πρωὶ ὁ Σπύρος, ἕνα μικρὸ χωριατόπουλο, ἐπήγαγε εἰς τὸ σχολεῖον, όταν εἶδε ἕνα παιδί συνομιλήκῃ του, φορτωμένον μ' ἕνα βαρὺ πακέτο. Ὁ Σπύρος εἶχε καιρὸν ἀρκετὸν ἐμπρός του ἕως τὴν ὥραν τοῦ μαθημάτων. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸ ἄλλο παιδάκι νὰ το βοηθήσῃ, καὶ ἐκεῖνο ἐδέχθη. Μαζί λοιπὸν οἱ δύο ἐκουβάλθησαν τὸ πακέτο ἕως τὸ σπίτι, ὅπου ἐπρεπε νὰ παραδοθῇ. Ἐκεῖ,

ὁ Σπύρος ἄφησε τὸν ἄλλον μικρὸν, καὶ αὐτὸς, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πρόθυμον βοηθὸν του, ἔβγαλε καὶ του ἔχαρισε ἕνα ὠραῖον γυαλίον βῶλον.

Καθὼς ἔξαναπῆρεν ὁ Σπύρος τὸν δρόμον τοῦ σχολεῖου, συνήτησεν ἕνα συμμαθητὴν του, καὶ του διηγῆθη τί εἶχε συμβῆ.

— Δεῖξέ μου νὰ δῶ τὸν γυαλίον βῶλό σου, εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Νὰ τονε !

— ὦ ! τί ἔμπορος ποῦ εἶνε ! Δεῖξέ μου τὸν ἐμένα, κ' ἐγὼ σου δίνω δώδεκα πέτρινους βῶλους.

— Πάρ' τονε !
Καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ ἐγένετο εἰς τὴν στιγμήν.

Κατὰ τὸ διάλειμμα, ὁ Σπύρος ἐπαίξε με τὰ ἄλλα παιδιά, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σχολεῖου, καὶ ἐκέρδιζε ἄλλους τόσους βώλους. Ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή ποῦ θὰ ἐσημαίνεν ὁ κώδων, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς χαμένους, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ἔχεναι παιξὴ βῶλους τὸ μεσημέρι, πηγαίνει εἰς τὸν Σπύρον, καὶ του προτείνει ν'

— Δώσε μὰς το, παιδί μου, κ' ἐγὼ θὰ σου δώσω ἕναν ὠραῖο ἀέτο συμριανίκο, ὀλοκαίνουργο, ποῦ τὸν ἐκέρδησα σ' ἕνα εὐεργετικὸν λαχείον, καὶ δὲν ξέρω τί νὰ τον κάμω.

Ἐγλυκαθῆ ὁ Σπυράκης. Τοῦ ἐπήραν τὸ τόπι του, τοῦ ἔγραψαν δύο λόγια ἐπάνω εἰς ἕνα ἐπισκεπτήριον, τοῦ εἶπαν ποῦ νὰ πάγῃ, καὶ αὐτὸς ἐπήγε κ' ἐπῆρε τὸν ἀέτον, — ἕνα θαυμάσιον ἀέτον, ποῦ ἔκειναν ἐκστατικοί, όταν τον εἶδαν οἱ γονεῖς του.

Ἦλθεν ἡ Κυριακὴ καὶ ὁ Σπύρος με τὸν ἀέτον του, καὶ μ' ἕνα καμάρι, ἄλλο πρῆγμα! — ἐπήγεν εἰς τοὺς μύλους κλίην, ὅπου πολλὰ παιδία ἐπήγαγαν καὶ ἀμολοῦσαν τοὺς ἀετούς των. Ὅλα ὁμοῦ ἐθαύμαζαν, ὅσον ἐβλεπαν τὸν ἀέτον τοῦ Σπύρου, νὰ πετᾷ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα. Ἐπέρασαν ἀρκετὰ ὥρα καὶ ὁ Σπύρος ἦτον ἐπιεικὴς νὰ τον μαζεύσῃ, όταν ἐπλησίασε ἕνα ἀγοράκι καὶ τον ἐπαίξε ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Μεῦ δίνεις τὸν ἀέτό σου νὰ σου δώσω ἕνα σκυλάκι ;

— Ἐνα σκυλάκι ;

— Ναι! ἔχομε ἕνα, πολὺ ἤμερο καὶ πολὺ εὐμορφο, ἀλλὰ φεύγομε γιὰ τὰς Ἀθήνας σὲ λίγες ἡμέρες, καὶ ἡ μαμὰ δὲν θέλει νὰ το πάρῃ μαζί, γιατί δὲν εἶνε τόπος στὰς Ἀθήνας γιὰ σκυλάκια.

— Μὰ... δὲν εἶνε λοιπὸν ἄλλοι σκύλοι στὰς Ἀθήνας ; Πῶς εἶνε τόπος γι' αὐτούς ;

— Εἶνε... ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἔχομε τόπο, ὡς φαίνεται.

— Καλὰ... δεῖξέ μου ὁμοῦ πρῶτ' τὸν σκύλο σου.

Τὸ ἀγοράκι ἐπήγε με τὸν Σπύρο σὴν ἐπικυλίν των, κ' ἐκεῖ τὸ σκυλάκι τοῦ ἔκαμε τόσες χαρὲς, ὥστε ἀμέσως ὁ Σπύρος ἐδέχθη τὴν συμριανίαν. Ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ σκύλου εἰδίστασε κατ' ἀρχὴς νὰ ἐγείρῃ τὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν τοῦ υἱοῦ της· ὁ σκύλος ἦτο ζῶν ἀρκετῆς ἀξίας. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἤθελε νὰ τον δώτῃ εἰς καλοῦς ἀνθρώπους διὰ νὰ τον καλομεταχειρίζονται, καὶ ἐπειδὴ τῆς ἄρεσεν ἡ φυσιογνωμία τοῦ Σπύρου, ἐπὶ τέλους ἀπεκάσισε νὰ εἰπῇ τὸ ναί.

Ὁ Σπύρος ἐνόησε ἀμέσως ὠδήγησε τὸν σκύλον εἰς τὸ σπιτάκι των. Νέα ἐκπληξίς ὄλων. Τὰ ἀδελφία του κατ' ἀρχὴς δὲν εἶδαν με καλὸ μάτι τὴν ἀνταλλαγὴν, ἀλλὰ τὸ σκυλάκι ἦτο τόσο νόστιμο καὶ ἔξυπνο, ὥστε ὄλοι το ἐσυμπάθησαν καὶ μάλιστα ἐμάλωναν μεταξὺ των πῶς νὰ το πρωτοχαϊδέψῃ, νὰ το πάρῃ στὰ γόνατά του, νὰ του φέρῃ κοκκαλάκια καὶ ζάχαρι, νὰ το βάλῃ νὰ τρέξῃ καὶ νὰ πηδήσῃ.

α Τοῦ ἔχαρισε ἕνα ὠραῖον γυαλίον βῶλον.

Περνοῦν μερικὲς ἡμέρες, καὶ μία ἀγνωστος κυρία στέλνει τὸν ὑπηρετήν της, καὶ παρακαλεῖ τὸν Σπύρον νὰ πάγῃ νὰ τὴν ἰδῇ με τὸν σκύλον του. Ὁ Σπύρος, σὰν καλὸ παιδί, ἐπήγε προθύμως. Τὴν εὗρηκε με τὴν κόρη της, ἕνα πολὺ γλυκὸ κοριτζί, δώδεκα ἔτων.

— Μικρὲ μου, εἶπεν ἡ κυρία, ἔγω νὰ σου κάμω μίαν πρότασιν, ἡ ὁποία θὰ σ' εὐχαριστήσῃ, πιστεύω. Ἡ κόρη μου λατρεύει τὰ ζῶα. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἐπέρασε τὸ καλοκαίρι, καὶ πηγαίνομε στὰς Ἀθήνας, μὰς εἶνε ἀδύνατον νὰ πάρωμε μαζί μας τὸ γαϊδουράκι της, ἐνῶ τίποτε δὲν μας ἐμποδίζει νὰ πάρωμε ἕνα σκυλάκι. Τὸ δικὸ σου τὸ σκυλάκι, πολὺ τῆς ἀρέσει. Ἀν θέλῃς νὰ τῆς το δώσῃς, ἐκείνη θὰ σου δώσῃ τὸ γαϊδουράκι της. Βλέπεις ; . . . τίποτε δὲν θὰ χάσῃς ! Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα.

Ἄντι ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Σπύρος ἀρχισε νὰ γυρίσῃ τὸν σκύφῃ του με τὰ χέρια του. Ἦτο λιγάκι φοβισμένος· ἡ προσφορά ἐκείνη ἦτο τόσο ἀπρόοπτος !

— Τὸ γαϊδουράκι, ἐσκέπτετο, κάμνει πολλὰ λεπτὰ. Καί, ὕστερα... πῶς γίνεται, ἄλλοι νὰ θέλουν σκυλάκια στὰς Ἀθήνας, καὶ ἄλλοι νὰ τα χαρίζουν γιὰ νὰ μὴν τα πάρουν μαζί των ;

Δὲν ἤξευρεν ἀκόμη ὁ καίμενος ὁ Σπύρος τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὰς ἀντιφάσεις της.

— Λοιπὸν... τί σκέπτεσαι ; ἠρώτησεν ἡ κυρία.

— Τίποτε, κυρία.

— Γιατί λοιπὸν δὲν ἀπαντᾷς ;

— Μὰ... Μὰ, κυρία, εἶνε τόπος στὸς Ἀθήνας γιὰ τὸν σκύλο μου ;

Ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη ἀρχισαν νὰ γελοῦν.

— Πῶς φαίνεται πῶς δὲν ἐπήγες ποτὲ στὰς Ἀθήνας, παιδάκι μου ! εἶπεν ἡ κυρία. Εἶνε τόσοι σκύλοι στὸς Ἀθήνας, ἀλλὰ περισεύει καὶ τίσος τόπος, ὥστε δὲν θὰ κακοπεράτῃ ὁ δικός σου.

— Ναι, μὰ ἐγὼ το ἀγαπῶ πολὺ τὸ σκυλάκι μου !

— Τὸ ξέρω, φίλε μου, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σου ὑπόσχομαι ὅτι ἡ κόρη μου θὰ το περιποιεῖται παρρηχολῶ, καὶ ἐκτὸς τούτου θὰ σου δώσῃ καὶ αὐτὴ τὸ γαϊδουράκι της. Ἀν καμμιὰ φορὰ ἐλθῆς στὰς Ἀθήνας, νὰ ἐλθῆς νὰ δῆς καὶ τὸ σκυλάκι στὸ σπίτι μας.

Ὁ Σπύρος ἤρχισε νὰ κλοικίζεται.

— Τὸ γαϊδουράκι μου εἶνε παρρηχολῶ ἡμερὸν, ἐπρόσθεσε καὶ ἡ κόρη. Ἀφοῦ ἐγὼ το καβαλλοκίω ἐντελῶς ἀφοδὰ. Ἀν ἔχετε ἀμαξάκι, εἰμπορεύε νὰ το ζεύετε.

Ἐσυλλογίσθη τότε ὁ Σπύρος, ὅτι πραγματικῶς ὁ πατέρας του ἔλεγε πῶς του ἐχρειάζετο νὰ πάρῃ ἕνα γαϊδουράκι. Τὸ ἤθελε διὰ νὰ τραβᾷ τὸ ἀμαξάκι, τὸ ὁποῖον ἐφόρτωνε με λάχανα ἀπὸ τὸ περι-

ὄβλι των καὶ τὸ ἐπήγαγε μόνος του σιγά-σιγά εἰς τὴν ἀγορὰν. Δὲν ἦσαν πλούσιοι, βλέπετε, οἱ γονεῖς τοῦ Σπύρου. Ὅταν λοιπὸν ἐσκέφθη ὁ μικρὸς μας ὅτι, με τὸ γαϊδουράκι ἐκεῖνο, θ' ἀνεκοιφίσε κάπως τὸν πατέρα του, ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν.

— Θὰ πηγαίνομε καὶ καθέλλη με τὸ γαϊδουράκι, ἐσὺ καί τ' ἀδελφία σου... ἐπρόσθεσεν ἡ κόρη τῆς κυρίας.

Δὲν εἰδίστασε πλέον ὁ Σπύρος. Ἐπίλησε τὸ σκυλάκι του, καὶ το παρίδωκεν εἰς τὴν μικρὰν δεσποινίδα.

— Νὰ το ἀγαπᾷτε πολὺ ! τῆς εἶπε.

Μετ' ὀλίγον ἐτραβόυσε διὰ τὸ σπιτάκι των, καὶ ἐκρατοῦσε τὸ γαϊδουράκι ἀπὸ τὸ καπίτρι.

Μόλις ἔκαμε ὀλίγα βήματα εἰς τὸν δρόμον, καὶ τὸν φωνάζει· ἕνας κύριος κολωντιμένας.

— Ἀ! μικρὲ με τὸ γαϊδουράκι !

— Τί ἀγαπᾷτε, κύριε ;

— Ἀκουσε!... Μοῦ εἶπαν πῶς ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, εἶχαν ἕνα γαϊδουράκι καὶ ἤθελαν νὰ το ξεκάμουν... Μήπως εἶνε αὐτὸ που ἔχεις αὐτοῦ ;

— Μάλιστα, κύριε. Τώρα ὁμοῦ εἶνε δικὸ μου.

— Σοῦ το ἐπούλησαν ;

— Ὅχι, τὸ ἔκαμα ἀλλαξιά.

— Γιὰ λογαριασμὸν τοῦ πατέρα σου, κύριε οἰκονομολόγε ;

— Ὅχι, γιὰ λογαριασμὸν δικὸ μου !

— Ἀλήθεια ; Ὅποτε βασιτῆ ἢ τσέπη σου γιὰ νὰ παίρῃς καὶ γαϊδουράκι !

— Ὅ! καθὼς βλέπετε...

Καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ καμάρι του, ἐκοκκίνισε λίγο ὁ κύρ-Σπύρος.

— Περιμένε με λίγο, πηγαίνο νὰ ἐρωτήσω, κ' ἐρθω.

Ὁ κύριος ἐκείνος ἐπήγε νὰ λάβῃ πληροφωρίαν διὰ τὸ γαϊδουράκι ἀπὸ τὰς πρώην ἰδιοκτητῆρας του. Ὅταν ἐμαθε πῶς ἐγένετο ἡ ἀγοραπωλησία, ἐπέστρεψε νὰ εὗρῃ τὸν Σπύρον.

— Εἶσαι πολὺ τυχερός, παιδί μου, ὡς φαίνεται.

— Μάλιστα, κύριε.

Καὶ ἔξανακοκκίνισεν ὁ Σπύρος.

— Με τί το ἀλλάζεις τὸ γαϊδουράκι σου ; Μοῦ χρειάζεται ἕνα τέτοιο ἡμερὸ ζῶον γιὰ τὰ παιδιὰ μου...

— Με τί το ἀλλάζω ;

— Ναι! με τί λοιπὸν ;

Ὁ Σπύρος ἐκρατοῦσε τὸ γαϊδουράκι του, κ' ἐτίεσε τὴν κεφαλήν του διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ δριξὴν νὰ κάμῃ νέαν ἀνταλλαγὴν.

— Μοῦ φαίνεται σὶν νὰ γνωρίζῃς ἀπὸ ἐμπόριον, μικρὲ μου ! εἶπε γ λ ὶ ὄ ν ο κύριος. Μείνε ἡσυχοῦς καὶ δὲν θέλω νὰ σε γελάσω. Τί σου χρειάζεται ;

Ὁ Σπύρος ἐξάσπεσε τὰ χεῖλη του, ἀναπνεύστος. Ὁ κύριος, βλέπων τὴν σιωπὴν του, ἐξηκολούθησε :

— Λέγε λοιπὸν, τί σου χρειάζεται ;... Μήπως ἤθελες κανένα... ἄλογο ; — ἐπρόσθεσε γελῶν.

Ὁ κύριος τὸ ἔλεγε στὰ ἀστεῖα, ὁ Σπύρος ὁμοῦ τὰ ἐπῆρε στὰ σοβαρά, καὶ τὰ μάτια του ἔλαμναν.

— Μάλιστα, κύριε, θέλω ἕνα ἄλογο ! — ἐφώνησεν ἀποφασιστικῶτα.

— Ἄλογο ! ἀπήντησεν ὁ κύριος. Καὶ τί θὰ το κάμῃς ἐσὺ τὸ ἄλογο ;

— Θὰ τραβᾷ τὸ ἀμαξάκι τοῦ πατέρα μου νὰ πηγαίνοσῃν ἀγορὰ, θὰ το νοικιάζω, καὶ ὕστερα, στὸ σπίτι μας, θὰ το καβαλλοῦμε ὄλοι μας.

— Καί, εἶσθε πολλοὶ στὸ σπίτι σας ;

— Ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, δύο ἀγόρια καὶ δύο κοριττὰ.

— Ἐλα λοιπὸν μαζί μου με τὸ γαϊδουράκι σου, θὰ προσπαθῶ νὰ σε εὐχαριστήσω.

Ὁ Σπύρος ἠκολούθησε τὸν κύριον εἰς τὴν ὠραίην ἐπαυλίαν του. Ἐκεῖ, μόλις εἶδαν τὸ γαϊδουράκι τὰ δύο παιδάκια τοῦ, ἐτρέξαν ἀμέσως νὰ παίξουν μαζί του καὶ νὰ το καβαλλοκίψουν.

Ὁ κύριος ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἦτο παρρηχολῶ πλούσιος, εὗρεσκε διασκεδαστικὴν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Ἠρώτησε τὸν Σπύρον ποῦ κατοικοῦν οἱ γονεῖς του, καὶ του ὑπέσχεθη ὅτι θὰ ἐστελενε τὸ ἄλογο. Καὶ πραγματικῶς, ἕως τὸ βράδυ, τὸ ἐστάειλε.

Με αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Σπύρος ἀπέκτησε με ἕνα βῶλον ἕνα ἄλογο, τὸ ὁποῖον ἦτο χρησιμώτατον διὰ τὴν οἰκογενεῖάν του. Τὸ ἀπέκτησε διότι ἦτο καλὸ καὶ ὑποχρεωτικὸν παιδάκι. Καί, όταν ἐμεγάλωσε, προώδεσε πολὺ εἰς τὰς ἐργασίας του...

Ἐδῶ ἐσταμάτησεν ἡ διήγησις τοῦ φίλου μου.

— Καὶ τώρα τί εἶνε ὁ Σπύρος ; τὸν ἠρώτησα.

Ὁ φίλος μου δὲν μου ἀπήντησεν, ἀλλὰ ἐχαμογέλασε.

Πολὺ ὑποκτινύομαι μήπως εἶνε αὐτὸς ὁ ἦρωρ τῆς ἱστορίας του, — ἂν καὶ δὲν λέγεται Σπύρος...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Η ΜΥΡΩΔΙΑ

Ὅταν κρατήσης μυρωδιά, τὸ μύρο σου χαρίζε. Κι' ὕστερα γιὰ πολὺν καιρὸ τὸ χέρι σου μυρίζε.

Ἔτσι κι' ἂν κάνῃς κάτι τι καλὸ καμμιὰ φορὰ, ὕστερα γιὰ πολὺν καιρὸ θὰ νοιώθῃς τὴν χαρὰ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἐκ τῆς νέας συλλογῆς παιδικῶν ποιημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ πρῶτα βήματα», ἐκδόθηκε ὑπὸ τοῦ «Σολῶγου» πρὸς διδασκίαν Ὁφελίμων Βιβλίων.

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΑΚΑΚΟΣ

(Τέλος. Ύψ. σελ. 396.)

«Η μητέρα είχαν άκουση, και μας έπλησίασε.

— Έλα λοιπόν, Πέτρο! είπε. Πότε έγιναν ή ναυμαχία του Τράφαλγαρ; Χθές το ήξευρες και το είπες. Αυτό είναι το μνημονικόν σου; Το έλησμόνησες τόσο γρήγορα;

«Εκύτταζεν ή μητέρα μου τους δύο σοφούς, και αυτοί έχμηλοναν τα μάτια των, διότι είχαν χαση και οι δύο έλην την σοφίαν του. Έγώ εξεροκατάπινα, και ή θεός μου, έλο έφαχνε να εύρη εις τα μανίκια του τα άνύπαρκτα μανικέτια του, κ' έκαμνε, χωρίς να γυρίση να με κυττάξη, ότι έπεριμένε την απάντησίν μου εις την έρώτησίν του. Αλλά απάντησις δεν ήρχετο.

— Έλα λοιπόν, έρώναξεν έξαφνα με την χονδρήν φωνάρα του, δια να κρύψη την ταραχήν του, — έλα λοιπόν... απάντησε! Στά πάσα συνεκροτήθη ή ναυμαχία του Τράφαλγαρ;

«Έπρεπε να πάρη τέλος αυτή ή κατάσταση.

— Στά 1794! είπα στην τύχην.

Στά 1794!... Αυτή ήτο, ή μήπως; και δεν ήτο ή σωστή χρονολογία; Το πρόσωπον του θείου μου έλαθεν αγωνιώδη έκφρασιν. Τα χέρια του έφαξαν να εύρουν τα μανικέτια του, με νευρικότατα κινήματα...

«Τα μάτια του έγύρισαν προς το μέρος της μητέρας μου, σαν να έζητούσαν έλεος... Είχε γίνη κατακόκκινος σαν άσπυρός.

«Έπέρασε ένα δ. υπερόλεπτον. Η μητέρα μου έκαμε τα αδύνατα δυνατά δια να κρατήση τα γέλια πούτης ήρχοντο. Έπί τέλους μ' έλυπήθη, έλυπήθη και τους δύο μας, ήθελα να είπω. Και όμίλησεν:

— Όχι, παιδί μου... γνωρίζεις πολύ καλά ότι ή ναυμαχία του Τράφαλγαρ, εις την όποιαν ή Νέλσον με τον άγγλικόν στόλον κατετρόπωσε τους ήνωμένους στόλους της Γαλλίας και Ισπανίας, έγινε στα 1805! Έτσι δεν είναι, Ακακε;

— Βεβαίωτατα! απήγησεν ή θεός μου με έλην την πόξαν του. Αυτό άκριβώς ήθελα κ' έγώ να πώ.

— Με την παρατήρησιν όμως, εξηκολούθησεν ή μητέρα μου, ότι, επειδή

έγώ έδωσα την απάντησιν, έχω κ' έγώ την απάντησιν να φάγω το μερίδιόν μου από την τούρταν!

«Α! ναί, ή τούρτα! Να μία διέξοδος! Και ή θεός μου έσπευσε άμέσως να σηκωθή.

— Άλήθει! είπε, άς δούμε τώρα την τούρτα, και ή εξέτασις άς αναβληθή!

«Άλλοδέν ήθελαμεν έμεις οι μικροί. Έμαζευθήκαμε λοιπόν άμέσως κοντά του.

«Άλλά, — περίεργον πράγμα, παράδοξον, ανεξήγητον! — το τυλ. γμένο πακέτο του θείου μου είχαν εξαφανισθή,

«Έχαν άνασηκώση το καπέλλο του». (Σελ. 409 στήλ. 4.)

«Τίποτε! ούτε επάνω στο τραπέζι, ούτε επάνω, στες καρέκλες, ούτε επάνω στον καναπέ. Μόνον, επάνω σιδ τραπέζι, άνεπαύετο μακαρίως το μεγάλο καπέλλο του θείου μου, με τους τεραστίους γύρους του.

— Α! μα αυτό υπερβαίνει τα όρια! έβρυχήθη ή θεός.

— Θα έλησμόνησες, έως, να την αγοράσες... είπεν ή μητέρα. Βίσιζι καμμιτ φορά τσον... άρηρημένος!

«Ημείς οι μικροί διαμαρτυρήθημεν ήλοι έν χορά. Καλέ, τον είχαμε ιδη, τον θειον, όταν ήλθε με το πακέτο του, το όποιον έκρατούσε τσον προστακτικά μνητύχη και του πέγν!

«Αν έρωτάτε δια τον θειον, αυτός δα κι' αν έρώναζε περισσότερον από όλους μας. Καλέ, είχε σωστά τα λογικά του, και άρσθ το έβεβαίονε πώς ήταν εκεί ή τούρτα, μια στιγμή προητέρα, θα πη πώς ήταν. Ποτέ, ποτέ, μα πο-

τέ, αυτός δεν εξεγνούσε τίποτε... Και έπειτα, με μνήμην σαν την ιδικήν του... (Χέμι χέμι!)

«...Μάλιστα, κύριοι, με μνήμην σαν την ιδικήν του, — αυτός δεν έδίσταζε καθόλου να σάς το βεβαιώση, — εις κανένα δεν επέτρεπετο να τον υποπτευθή ως άρηρημένον, ως ξεχασμένον.

«Κ' έπήγαιεν έδω, έπήγαιεν εκεί, κ' έσπάθιζε με τις χειροδικές του τον άεργ. Αυτήν την φοράν, επί τέλους, ήτο άκραδάντως βέβαιος, ότι δεν έκαμνε λάθος, και έπειτα ενόμιζεν, υποθέτω, ότι όσον περισσότερον εξέφραζε την εύλογον αγανάκτησίν του δια την εξαφάνισιν της τούρτας, τσον καλλίτερα θα έλησμονέτο ή σύγχυσις του και ή στενοχωρία του, με την όποιαν διακόπη ή εξέτασις μου εις τας ιστορικές χρονολογίας.

«Άληθινά, το έβλεπε και μένος του αυτός ή άνθρωπος των πολέμων και των μαχών, ή φοβερός και τρομερός πολεμαρχος, που ήθελε να φαίνεται, την είχε πάθη σαν αγράμματος πρό όλίγων στιγμών.

— Πρόσεξε, Ακακε, και θα μου σπάζεις τα γυαλικά... θα γκρεμίσης τη λάμπά! — έλεγεν ή μητέρα μου, χωρίς όμως να φαίνεται διάλου τρομαγμένη.

— Α! μάλιστα... τα γυαλικά σου! Έτσι νομίζεις πού λόγου σου;... Σου έσπασα τίποτε έγώ έως τώρα; Έκαμα την παραμικρότερη ζημία;

«Χειρόνομώ στεχνότατα, το όμολογώ, αλλά όχι και άπράσκατα... Και όμως έσύ, άλλο δεν κάνεις παρά να μ' έρεθίζης, να με κεντρίζης!

— Μά, όχι, σε βεβαιώ...

— Μάλιστα, μάλιστα, κυρία μου, εξηκολούθησεν ή θεός μου, καμωμένος βαπ όρι από την στενοχωρίαν και το πεισμό του. — Και ποιον είναι το αποτέλεσμα, παρακαλώ; Τα πλιδιά σου κτήνητε να μη με σέβωνται πλέον; κρίζουν άριβκ με την άξιοπρέπειάν μου, και σιγά-σιγά θ' αρχίσουν να με κάνουν και ντε ντε!

«Έπρεπε να το άπούατε, τί νόστιμα έβγαίνεν άποκάτω από τα άρειμάνια μου-στακιά του θείου μου αυτή ή μωρουδι-στική λέξις.

— Μάλιστα, να με κάνουν και ντε ντε! επανέλαβε, αλλά αυτή ή ιστορία θα παύση επί τέλους... και για να

γίνη ή καλή αρχή, έννοώ να εύρεθη ή τούρτα, και, μα όλα τα κανόνια και τα πυροβόλα! θά εύρεθη!

«Και, καθώς έλεγεν αυτός τας λέξεις, ή θεός μου Ακακος, με ένα μανιώδες κίνημα, εκατίεσε τη γροθιά του επάνω στο τραπέζι. Το κτύπημα έπεσον άκριβώς επάνω στο άμοιρο καπέλλο του. «Ηκούσθη ένα αφές», σαν να έγινετο λυώμα κάτι πράγμα μαλακό και άφρατο, και συγχρόνως κρέμα έτιναχθη σαν πυροτέχνημα, άποκάτω από τους γύρους του καπέλλου, και απλώθηκε επάνω στο σκέπασμα του τραπέζιού.

«Δεν περιγράφοναί τα τρελλα γέλια πού μας έπικασαν. Η μητέρα μου ή ίδια δεν ήμπορούσε να κρατηθή, κ' έγελούσε, έγελούσε! «Αν έρωτάτε δια τον θειον μου, αυτός είχε άνασηκώση το καπέλλο του κ' έμενέν άκίνητος, σαν άπολιθωμένος, σαν να έδλεπεν εμπρός του την κεφαλήν της Μεδούσης, ένθ έδλεπεν άπλούστατα την τούρταν του, ή

όποια είχε γίνη λυώμα μέσα στο χαρτινο περιτύλιγμα της, το όποιον είχε σχισθή όλόγυρα από την τρομερήν γροθιάν.

«Εφαινετο τσον έντροπιζομένος, ώστε τα γέλια μας έδιπλασιάσθησαν. Η Άννα είχε τα μάτια της γεμάτα δάκρυα, ή Δήμος εκόντευε να πνίγη από τα χάχανα, κ' έγώ ήλάλαξα από τον ένθουσιασμόν μου. Ο θεός όμως, με όλην την κατάπληξίν του, εύλογίζετο και έξαφνα, άνέκραξε:

— Α! ναί... ένθυμούμαι... Έγώ την είχα προφυλάξη άποκάτω στο καπέλλο μου... είχα λησμονήση ότι ήτανε τυλιγμένη στο χαρτί, κ' έφρεθήθηκα τες μύγες! Το είχα έντελώς λησμο...

«Έδω διακόπη, εκύτταξε την μητέρα μου, ή μητέρα μου τον εκύτταξε, και οι δύο των έγέλασαν δυνατά με όλη την καρδιά των.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΟΤΟΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ

Στη φωνή του πεινιου Κουδονται τα νυκτοπούλια Κολ στα βράση τ' ούρα του Σβύνουν τάστρα, τρέμ ή πουλία

Τά γοργόφτερα πουλιά Νά ευπνήσουν δεν άργούν. Με γλυκύτατη λαλιά Τό θεά δοξολογούν.

Η δρος ά δειλή-δειλή Στ' άνθολούλουδα αταλάζει Καί γαυγίζει το σκυλί Καί το πρόβατο βελαζει.

Από πέρα ή χολογώ Η καμπάνα χαρούπη Κι' ή παπας σιγά-σιγά Πάει τον δροθρο του να πη.

Και το φως παντού γελά Κι' αναγάλλειτ' όλη ή γη. Κι' ή θεός από ψηλά Τους καρπούς της εύλογεί.

Από τα «Πρώτα Θήματα»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Γ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Ίδε Διάπλασιν ε. ε. φυλλ. 21, σελ. 166]

1. Νάρκισσος (άντιπρόσωπος της Ομάδος).
2. Άριστ. Ι. Σιώτης.
3. Βασιλική Γ. Λουκάκη.
4. Πανταχού Παρών.
5. Ριχάρδος Σ. Παρίσης (διάβολος Έσπερινός), πρόεδρος του Συλλόγου ή «Ένωσις» κορυφαίου των Ομάδων.
6. Αθώα Καρδιά.
7. Ίδιότροπος Νεανίς.
8. Μακρολαμής.
9. Άνδρομάχη Β. Βρετού.
10. Λόφος του Γάνου.
11. Κόκκινον Κρίνον, πρόεδρος του Συλλόγου «Έλληνοπαίσις».
12. Χειρμαϊνίτικας Ήλιος.
13. Θυμωμένος Κώνωψ.
14. Μαύρος Δετός.
15. Κουκουναροθρεμμένος.

Η ΕΛΑΦΙΝΑ

«Ω! αγαπητά μου παιδάκια, μέσα στην καρδούλα σας ως μην εύρη θέσιν να χωρέση ποτέ ούτε ο εγωϊσμός ούτε η άσπλαγχνία! Κυριάζετε τίςυνεθ με την Σμαράγδα, την μικρήν άρχοντοπούλαν, που ήτο σκληρόκαρδη και αδιάφορη προς τα άλλα πλάσματα του Θεού, και προσέχετε να ιδήτε τί κηθίνουσι όσοι έχουν τέτοιον άνάποδον χαρακτήρα.

Η Κανέλλα ήτο μία χαριτωμένη και ώραία ελαφίνα, την οποίαν, μίαν φοράν κ' έβαν κειρόν, έπισααν οι κυνηγοί του άρχοντος εις το σύνδεσρον δάσος. Τήν έπισααν μικρήν-μικρήν, και την έπήσαν Κωντανήν εις τον πάργον. Τόσον έγούθη ο άρχων από την ώραϊότητα και την κομψότητα του μικρού αίμαλωτου ζώου, ώστε έσκέφη να το χαρήσιν εις την γυναϊκά του.

Και τόσα χάδια και περιποιήσεις έκαμιν όλοι οι άνθρωποι του πάργου εις την ελαφίνα, ώστε γρήγορα αυτή έχασε τον άγριον χαρακτήρα της και έγινε ήμερη-ήμερη. Τόσον ήμερη και καλή ήτο, ώστε την άφιναν να περιφέρεται έλεύθερα εις τα δωμάτια και εις τας μεγάλας αίθουσας του πάργου, — και πολύ περισσότερο εις τα ιδιαιτέρα δωμάτια της κυρας της, της καλής και ώραϊοτάτης άρχόντισσας Ραλλούς, ή οποία την αγαπούσε τρελλά και την έφρόντιζε π.ά, σαν να ήτο κορίτσι της. Και ήτο θαύμα αλήθινά, να βλέψη κανείς την ελαφίνα με τα γλυκά μαυρά της μάτια, να σκιρτά και να παίζη γύρω στην άρχόντισσαν, σαν έξυπνο και γυμνασμένο σκυλάκι.

Η κυρά της την έρώναζε Κανέλλα, και η ελαφίνα έσυνεθεσε θαυμάσια να τρέχη άμέσως κοντά της, άμα ήκουε αυτό το όνομα.

Έίχεν η άρχόντισσα Ραλλού μίαν κόρην, την Σμαράγδα, ή οποία ήτο επάνω-κάτω εννέα έτών. Και θα ήτο αυτό το κορίτσι τέλειον εις όλα, αν δεν είχε δύο μεγάλα ελαττώματα ήτο παρκαπολύ επιλήσιμον, και δεν είχε καθόλου εύαιθησίαν, μόλονότι ήτο κόρη γόνιμων τόπον κελών και εύπλαγχνικών.

Μίαν ήμέραν η Σμαράγδα επαντάσθη να ζητήσιν από την μητέρα της την Κανέλλα, να της την δώσιν ιδιχην της, αποκλειστικώς ιδιχην της και τόσοσν την παρεκάλεσε, ώστε η μητέρα έχμη το θέλημα της κόρης της. Αγαπούσε την ελαφίνα η άρχόντισσα, αγαπούσεν όμως περισσότερο την Σμαράγδα της. Και ήτο η Σμαράγδα τόσοσν χαϊδεμένη, ώστε ό,τι έζητούσε το είχε. Αυτό δέ, το ήξερε και μόνη της πολύ καλά.

Άρκεδν καιρόν η άρχόντισσα δεν εύρηκεν αφορμήν να μετανοήσιν δις το

δώρον που έχαμεν εις την κόρην της Η Σμαράγδα ήτο κατεθουσιωμένη με την Κανέλλα, και ήμέρα δεν έπερνούσε χωρίς να την φιλοδωρήσιν με γλυκίσματα και με ζάχαριν.

Μάλιστα έξυπνούσεν, ή μικρή άρχοντοπούλα τρεχε να επισκεφθῃ την ελαφίναν της εις το ώραϊο καλυδάκι της, και έφρόντιζε να μη της λείψη τίποτε. Της έμυλούσε, την αγάλλιζε, την έριλούσε, και το χηριτωμένο εκείνο ζώον, δις να έκφρήσιν την εύγνωμοσύνην του έχαμεν χαρούμενα πηδήματα και σκιρτήματα, έγλυψε τα χερράκια της μικρας κυρας της, σαν να έλεγε:

— Ευχαριτω πολυ!

Αλλά η εύτυχια εκείνη, αλλοίμονον! δεν διήρκασε πολύν καιρόν. Δεν έπέρρασεν ούτε ένας μήνας και η άρχόντισσα είπε μίαν ήμέραν εις την κόρην της:

— Μου φαίνεται, αγαπητή μου, ότι πολυ περημελεις την Κανέλλα σου. Έπήγα προήτερα στο καλυδάκι της, και δεν είχε τίποτε να φάγῃ.

— Δεν είνε παράξενο, μητέρα μου, απήνησεν η Σμαράγδα, με αδιαφορον ύφος. φαίνεται πως την ελησημόνησα.

Η άρχόντισσα εταράχθη, δταν είδε την αδιαφορίαν της κόρης της, αλλά δεν είπε τίποτε.

Έπέρασεν ακόμη όλίγος καιρός, και η άρχόντισσα εφώναξε μίαν ήμέραν:

— Μάτις μου, Σμαραγδή μου, τί τρέχει; τί συμβάνει; Έχω από χθες να ιδω την Κανέλλα σου. Μήπως είνε άρρωστη;

Όταν ήκουσε αυτό τα λόγια, η Σμαράγδα έγινε κατακόκκινη σαν παπαρούνα και χωρίς ν' απαντήσιν τίποτε, έτρεξε στο καλυδάκι, ήνοιξε την πορτούλα του, και είδε την ελαφίναν πεθαιμένην καταγής. Έίχε πείνη ή άμοιση, πεθάνη από την πείναν! Ήσαν ήμέρες και ήμέρες, που την είχε λησμονήσιν εκείνο το τριλλοκρίτισ!

Δεν ήτο όμως μόλιον αυτό. Νομίζετε ότι εκλήψεν η Σμαράγδα, ότι μετενόησε δις την ένοχον άμελείαν της; Α! όχι. Καθόλου μάλιστα!

Αντι να λυπηθῃ, αντι να πονήσιν με την καρδιά της δια τον θάνατον της ώραϊας της ελαφίνας, επήγε με μίαν φοβερήν απάθειαν να διηγηθῃ αυτό το δυστύχημα στην μητέρα της, ή οποία ούτε το έφροντιζέτο καν.

— Να σου πω, μητέρα, προσέθεσε, δεν την λυποῦμαι και πολυ-πολυ. Έίχεν αρχίσιν να γίνεται βρεστή, δεν ξέρεις τί σκοτούρα ήτο, να έχω διαρκω; να φροντιζω για ένα ζωον!

Πως σας φαίνεται, αγαπητά μου παιδάκια, αυτή η σκληρότης;

Η καιμένη η άρχόντισσα ελυπήθη κατάκαρδη. Έξλεψε, δια το μέλλον, ότι βαθυς λάκκος ήτο σιαμμένος δια την

εύτυχίαν της κόρης της, εξ αιτίας των ελαττωμάτων, τα όποια έρριζοσαν εις την παιδικήν της ψυχήν. Και απεράσισε να άρπάξῃ την πρώτην εύκαιρίαν που θα παρουσιάζετο, δις να διορθώσιν την κόρην της από τα ελαττώματα, τα όποια θα την έχαναν εις όλους μισητήν.

Η εύκαιρία αυτή δεν άργησε να παρουσιασθῃ. Όλίγον καιρόν μετά τον άδικον θάνατον της Κανέλλας, ελάλεσαν την άρχόντισσαν εις μίαν απογευματινήν. Δεν είπε τίποτε τότε εις την κόρην της, αλλά έφυγε, άφου την εκλείδωσε, χωρίς αυτή να το έννοήσῃ, μέσα εις το δωμάτιόν της, και άφου έδωσε ρητήν διαταγήν εις όλους τους υπηρέτας να μην πλησιάζουν καθόλου εκεί. Δεν της άρισε παρά μόνον τα βιβλία της και τα παιχνιδάκια της.

Έπέρασεν ώρα πολλή, και η Σμαράγδα επείνασε. Έζήτησε να εύρη κάτι να φάγῃ, και δεν ήθερε τίποτε. Έπειτα από όλίγον, η πείνα της έθερίψη. Έπροσάθησιν η Σμαράγδα ν' ανοίξῃ την θύραν, αλλά ήτο στερεά κλειδωμένη και μανταλωμένη. Έφώναξε, εκλαψε, — του κάκου! η δειταγή ήτο ρητή: κανείς να μην άπαντήσῃ, κανείς να μην πλησιάσῃ.

Τέλος, δταν ένύκλισε, και ήτο άργα πλέον, η άρχόντισσα επέστρεψε και έδγαλε την κόρην της από την φυλακήν της.

— Είσαι πολυ κακή, μητέρα, είπε με δάκρυα και με κλάματα η Σμαράγδα. Μ' εκλεισεσες τόσες ώρες. Χωρίς να μ' άφήσης ούτε να φάγω, που επείνοῦσα, ούτε να πιω, που έδιψούσα. Αν άργούσες ακόμα, θα ήμουσν τώρα πεθαιμένη από την πείναν.

— Μπα! αλήθει; απήνησεν η μητέρα της με προσποιητήν αδιαφορίαν. Αϊ! δεν θα μου ελακοφάινετο και πολυ, διςτι επί τέλους είνε πολυ βαρετό πράγμα, να έχω διαρκως να φροντιζω για ένα κορίτσι σαν εσένα!

Όταν η Σμαράγδα ήκουσεν αυτά τα λόγια, εκτάλαθεν άμέσως όλην των την σημασίαν, και με τα δάκρυα στα μάτις, έτρεξε κ' έπεσε στην αγκαλιά της μητέρας της. Η άρχόντισσα της απέδειξε τότε τί άμαρτιών έχαμε, όχι μόνον που άρισε την άθωάν της ελαφίναν, να πεθάνῃ με τον μαρτυρικόν θάνατον της πείνας, αλλά και διςτι έδειξε την εύχαριστήν της δι' εκείνον τον θάνατον.

Της έδωσε να έννοήσῃ ότι έχομεν καθήκον να είμεθα εύπλαγχνοι προς όλα τα πλάσματα του Θεού, και πρς πάντων προς τα ζώα, τα όποια από έλεύθερα ήμείς τα κάνομεν ύπόδουλά μας, είτε δια να ύπηρεσοῦν τας ανάγκας μας, είτε δια να μας διασκεδάζουν.

Η Σμαράγδα, πραγματικώς μετανο-

ημένη αυτήν την φοράν, έννοησε καλά το μητρικόν μάθημα, έλαυσε πολυ, ύπεραγέθη εις την μητέρα της ότι θα διορθωθῃ, και έτήρησε τον λόγον της, διςτι είχε να λέγη δια την κληυσύνην της.

Και σεις, παιδάκια μου, που εδιδάσαστε αυτά, μη λησημόνηστε αυτά το μάθημα, όχι δια τον έκυτον σας, — διςτι έπειτα είνε παραπολυ καλά, ώστε να σας χηριάζεσαι, — αλλά δια να το διηγηθῃτε εις άλλα παιδία γνώριμά σας, τα όποια είνεσν δέν είνε τόσοσν καλά, και πονεύουσν όσον εσεις.

KIMON ALEXIADIS

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

— Με λύπη μου το κάμνω, χηρός μου όμως θεωρώ να σε είδοποιήσω ότι ο γείτονάς σου, ο Κωστής, σου κλέβει όλα τα πορτοκάλια από το περιβόλι σου. Προχθές, καθώς μου είπαν, έγένησε ένα κάρρο και το έπήγε στο σπίτι του.

Έτσι είπεν ο Μάτιος στον κύρ-Γιάννην, τον φίλον του.

— Να το πιστέψω! έρώναξε κατά-πληκτος ο κύρ-Γιάννης. Κ' έγω εΐδησι δεν έχω! Ποτέ δεν ήμπορούσα να φαντασθώ ότι ο Κωστής είνε ικανός να κάμη τέτιο πρᾶγμα. Οχ τον κάμω όμως να το μετανοιώσῃ πιερά, αν το πρᾶγμα έγινε καθώς το λές. Ποίος τον είδε;

— Τον είδαν πολλοί! και κοντά στους άλλους, και ο μαστρο-Πέτρος, ο πεταλιτής.

Ο κύρ-Γιάννης, ο εύκατάστατος κτηματίας του χωριού, έτρεξεν άμέσως να εύρη τον πεταλωτήν.

— Είνε αλήθεια, τον ήρώτησέν πως είδες εσύ τον Κωστή, τον γείτονά μου, να φορτώνη από το περιβόλι μου ένα κάρρο πορτοκάλια;

— Ή-ή! ένα κάρρο!... Έγω είπα ένα κηροτάκι τυ χερσιού, όχι κάρρο! απήνησεν ο πεταλωτής.

— Μα, τον είδες με τα μάτια σου;

— Όχι, όχι! το άκουσα που το έλεγε ο μπαρμπά Στέλιος, ο κλητήρας της δημοχίας.

Τρέχει ο κύρ-Γιάννης στην δημοχίαν, κ' εύρίσκει τον μπαρμπά-Στέλιο.

— Λοιπόν, μπαρμπά-Στέλιο, είδες εσύ αλήθινά τον Κωστή, τον γείτονά μου, να κλέβῃ από το περιβόλι μου ένα κηροτάκι πορτοκάλια;

— Ποίος σου το είπε;

— Ο μαστρο-Πέτρος.

— Ού! το παραφούσκωσε, ο έρημος! Έγω είπα ένα κηροτάκι, κ' όχι ένα κηροτάκι. Και, κατά δεύτερον λόγον, δεν τον είδα έγω με τα μάτις μου! έμένα μου το είπε η κυρά-Γαρουφαλιά, του κλητηανάφτη.

Παίρνευ δρόμο ο κύρ Γιάννης να εύρη την κυρά-Γαρουφαλιά, του κλητηανάφτη. Την έρώνα, και αυτή του άπαντήχολοσκαμένη:

— Έγω! Μπα! την κακομάρα! έγω δεν είπα τέτιο πρᾶγμα! Έγω ακουτα μονάχα τον περιβολάρη σου, τον Παντελή, να λέγη πως ο Κωστής, ο γείτονάς σου, έκοψε ένα-δύο κηροτάκια από το περιβόλι σου. Να τους κ' όλας ο Παντελής! Έλα 'δω, Παντελή.

Έρωτά ο κύρ-Γιάννης τον άθροπον του, αν πραγματικώς είδε τον Κωστή τον γείτονα, να μπαινή στο περι-

ριβόλι και να κόβῃ ένα-δύο πορτοκάλια. — Κανένα; άπολύτως, άπαντᾷ ο Παντελής, δεν έμπήκε μέσα στο περιβόλι. Έπερνούσε μονάχα απ' έξω ο κύρ-Κωστής, και μου είπέ:

« Δι Παντελή! βλέπω τα πορτοκάλια του κύρ-Γιάννη, και είνε άφριμα κ' όλας σήμερα, αύριο, —θα μπορέσῃ να κόψη και να φορτώσῃ ένα κάρρο δλάκαρα!»

Έγλασε ο κύρ-Γιάννης και έφυγε, — λιγάκι θυμωμένος με τον έκυτον του, διςτι έχασε τόσην ώραν τρέχοντας από πίσω σε μίαν άνοητή κακογλωσσά...

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 85ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος την 1 Μαΐου 1904, προς εύρεσιν των λύσεων των εν τοις φυλλαδίοις Μαΐου, Ιουνίου, Ιουλίου και Αυγούστου Ε. Ε. διαγωνισμῶν 206 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

«Ο μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἑκάστος ἐμπροσθέντως· ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ἐπὶ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ πῶσόν τῶν ἀπονεμασμένων ἐκάστω βεβημάτων.»

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλλήν. Ἀθλητής, 185 [9Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄσφα Καρδία, 123 [6Ε].— Στερεὰ Ἑλλάς, 96 [4Ε]. — (Ὁ Ἀπόδοτος τοῦ Νέστορος, με λύσεις 168 [8Ε], ὁ Μέλιον Διαπομπῆς, με λύσεις 134 [6Ε], εἰστέλει τὸ Παρωμόνιον με λύσεις 124 [6Ε] καὶ τὸ Δάσος Φοινίκων με λύσεις 114 [5Ε]. εἰστέλει ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς εὐχόμενος τοῦ αὐτοῦ ἢ ἀνωτέρου Βραβείου εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νοσητὴ Ἥλιος, 91, [4Ε].— Γεωργίος Μ. Σωτηριάδης, 88, [4Ε].— Ἀκακία, 53 [2Ε]. (τὸ Ταπεινὸν Γιοσμύλ, με λύσεις 87, [4Ε], τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς εὐχόμενος τῆς Ἁθηνῆς, 43 [2Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀσπίς τῆς Ἀθηνῆς, 43 [2Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνθαράκος Μάιος, 24, [Ε].— Ἀδάμας τοῦ Παραδείσου, 22, [Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἔως 15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γάτος τῆς Ἀνατολῆς, 163 [8Ε].— (τὸ Κοκκίον Κεῖνον, με λύσεις 171 [8Ε], τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς εὐχόμενος τῆς Α' Βραβείου εἰς τὸν 84ον Διαγωνισμὸν.)
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σαμωάνθον, 157 [7Ε].— Δικέφαλος Ἄετος, 156 [7Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλατίας, 154 [7Ε].— Ἀσπρας Ἀράνης, 140 [7Ε].— Μαθητὴς Δραγασιίου, 126 [6Ε].— (τὸ Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον, με λύσεις 129 [6Ε], τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς εὐχόμενος τῆς Β' Βραβείου εἰς τὸν 84ον Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐρηθας τῶν Ἀντικυθῆρων, 112 [5Ε].— Ζαχαρίας Καθιδουλίνας 115, [5Ε].
Τέλλος Οστούλλιος, 106 [5Ε].— Ἠλεκτρικὸς Σπινθήρ, 105 [5Ε].— Παῖδι τοῦ Ψηλοπέτη 97 [4Ε].— Φάνιος, 86 [4Ε].— Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ, 82 [4Ε].— Ἀούκισσα τῶν Σαλωνῶν 71 [3Ε].— Ἐνάτη, 63 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κυθάρκος τῆς Θαλάσσης, 54 [2Ε].— Γιοραζμπης, 53 [2Ε].— Ροδόσταυρος, 50 [2Ε].— Ἀσπὸν, 49 [2Ε].— Βαρσομαραγδος Ζεός, 43 [2Ε].— Πηλιος, 38, [Ε].— Ἀσπέρδιος Θυράνθς, 33 [Ε].— Ταρλαμπούμπας, 32, [Ε].— Σθενελαΐδας, 32, [Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πολεμαῖος Κερανθός 173 [8Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φωστήρ τῆς Ἠπέλου, 164 [8Ε].— Ἀνωπόκριτος, 107 [5Ε].— (Ὁ Πόργος τῆς Πέτρας, με λύσεις 133 [6Ε], καὶ ὁ Κυπριακὸς Ἀστὴρ, με λύσεις 124 [6Ε], τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς εὐχόμενος τῆς Β' Βραβείου, ὁ μὲν εἰς τὸν 84ον, ὁ δὲ εἰς τὸν 85ον Διαγωνισμὸν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λαμπρὸς Κηθαρόδος, 103, [5Ε].— Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, 89 [4Ε].
— Ἄσφα τῆς Ἀπόλλεως, 71, [3Ε].— (τὸ Πτερόν τῆς Μελίσης, με λύσεις 100 [5Ε], καὶ ὁ Βρόχος με λύσεις 99 [5Ε], τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ ὡς εὐχόμενος τῆς Γ' Βραβείου εἰς τὸν 84ον Διαγωνισμὸν.)
ΕΠΑΙΝΟΣ: Χειμωνιάτικος Ἥλιος, 61, [3Ε].— Ἄσφα τῆς Ἐλευθερίας, 50, [2Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀρμαῖα Ἰου, 25, [Ε].

ΕΣΤΕΙΑΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις, ἀναμὴ ἐκ τῶν τριῶν ἐτέων καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀδάμος, 4. — Ἀνθομάχη Βροτοῦ, 3. — Ἐλοφίνωσ, 7. — Ἰωάννης Π. Ζωγράφος, 6. — Βαλιόσιος Ἀσπὴ, 9. — Κολυμμένης τοῦ Κασεσιίου, 1. — Κοκκουραβοθεσμημένος, 17. — Κράβης, 5. — Λατάνια, 7. — Μικρολαμνός, 5. — Νεφελοδότης Ψυχῆ, 10. — Νοσητὴ Ρομφαία, 11. — Περσεὺς, 4. — Πτωχικὴ Καλύθη, 6. — Ρέα Σαλλία, 7. — Ρομαντικὴ Τσαγγαραδιώτισσα, 11. — Στεφάνη γὰρ Ἠπόλλης, 9. — Σφακτιορία Σανταρίθα, 9. — Φασουλῆς Φιλίππος, 11. — Φίλη ἐτῶν Καλῶν, 13. — Ἰρση Πηγαλοῦδα, 4. — Ἰσοβαλλος Κηρὸς, 3.

τούς! Α, μ' αυτό σημαίνει ότι είναι...

Και, ο πρακτικός φύλλος, που το σημερινό, θα είναι διπλό...

Το φύλλον αυτό θα εκδοθή την 11 Δεκεμβρίου...

Table with subscription rates: ΠΑΡ. ΦΑΜΑΤΑ ΒΙΣ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ. Είς τους αριθμούς των 2 τόμων...

Ευχαριστούμε, οι τα δωρα έστράφησαν σύμφωνα με τους γνήσιους αριθμούς...

ΑΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ. Με το σημερινό φύλλον λέγει: καί ο Β' Δία...

Πογγε της Ηέρας, ή ανανίστασι έτησιου συνδρομητού...

Ελάθη ή φωτογραφία σου. Σε τι εντύπωσι. Το Α' Βραβείον σου έδωκε...

Πολλοί άνθρωποι, Δικηγόροι της Νεολαίας [EE], δύν είνε...

Α' μυσία μου κλειστή - ή φωνή μου βαρυσταμένη - έγω φησίδε συναχί...

Επει άοχλζει ή χειρωμένη επιστολή της Ναντοπούλας...

Να, ιδού την, πογγα τρέχει θάλασσοσ περιή και τόποι...

Στίχοι Μονάχο, αυτό είναι το ψευδώνυμόν σου...

Ομοίαι επιστολάσ - διέ να τελειώσουν τα Εύσημα...

Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά γάρβι...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν γάνναλάξουν...

Τρέχε, δ, τρέχε, Διαπλάσις μου, Καί ή νίκη είνε μαζί σου!

Νέε Μαρμαροίτη, καί δίκαι όσοι μ' έρωπάτε...

Ομοίαι επιστολάσ - διέ να τελειώσουν τα Εύσημα...

Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά γάρβι...

Η Διαπλάσις άσπάζεται το φίλοσ της Μεγαλοπρεπή Φύση...

Τρέχε, δ, τρέχε, Διαπλάσις μου, Καί ή νίκη είνε μαζί σου!

Νέε Μαρμαροίτη, καί δίκαι όσοι μ' έρωπάτε...

Ομοίαι επιστολάσ - διέ να τελειώσουν τα Εύσημα...

Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά γάρβι...

Επει άοχλζει ή χειρωμένη επιστολή της Ναντοπούλας...

Να, ιδού την, πογγα τρέχει θάλασσοσ περιή και τόποι...

Στίχοι Μονάχο, αυτό είναι το ψευδώνυμόν σου...

Ομοίαι επιστολάσ - διέ να τελειώσουν τα Εύσημα...

Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά γάρβι...

Επει άοχλζει ή χειρωμένη επιστολή της Ναντοπούλας...

Να, ιδού την, πογγα τρέχει θάλασσοσ περιή και τόποι...

Στίχοι Μονάχο, αυτό είναι το ψευδώνυμόν σου...

Ομοίαι επιστολάσ - διέ να τελειώσουν τα Εύσημα...

Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά γάρβι...

ΤΟΜΟΙ "THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ". ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893). ΤΟΜΟΙ 14 (οι έτεροι: 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15)...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ. Αι λύσεις δεχται μέχρι της 4 Ιανουαρίου. Ο γάρβι των λύσεων, επί του οποίου δεν να γράψου...

Επίσης είδοποιούνται όσοι επιθυμούν να συμπληρώσουν ή να κλειθούν την σειράν των τόμων...

Η προσέλιμα της έγγραφής και της αναμνησίας της συνδρομής...

Τόσφοσ έστράφησαν σύμφωνα με τους γνήσιους αριθμούς...

Ποσά μη υπερβαίνουσα το 1 φράγκον είνε δεκτή...

Ο έχοντες έλληπθ τον τόμον της Διαπλάσεωσ του 1904...

Επίσης είδοποιούνται όσοι επιθυμούν να συμπληρώσουν ή να κλειθούν την σειράν των τόμων...

566. Κεκυρωμένον Γνωμικόν.
 Αρχαίων τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων καὶ συνδυάζων τὰ λοιπὰ, καθ' ἣν
 εὐρίσκονται στίχων, σχηματίζετε ἀρχαίων ρητῶν.
 Στίχοι, ἀρχαία, ὄνομα, Νέων, Σόφια, ἴδιος,
 ἀκατος, σάπων, ἔστη, τέρας, ἀκούς, Κού-
 θα, Ἰλιάς, ραδιόδο, ἔπος, σίφων.
 Βοηθήν ἀπὸ τοῦ Δουλοῦδου τῆς Καρδίας

567-571. Μαγικὸς συνδυασμός.
 Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γράμμάτων ἐκάστης
 τῶν κάτωθι λέξεων δι' εἰς συνδυασμοῦ, πάντο-
 τε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι
 λέξεις.

Γραφός, κύριος, εἶδος ἀφάνος, ἀναρχός
 Βοηθήν ἀπὸ τοῦ Δουλοῦδου τῆς Καρδίας

572. Δημιῶδες αἰνεύματα, ἑλλητισυμφωνόν.
 μουνη - σπῆ - αι - αι - εο - ε - υει
 Βοηθήν ἀπὸ τοῦ Κροταίου

573. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ ποιικίλης
 ἀμορστυχίδος ἐξ ἀντιθέτων.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γαμμάτων ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, σχηματίζον ἄλλα, τόσας λέξεις, καὶ ταύ-
 ται φέρων εἰς ἀντιθέτὰ τῶν εὐρῆ ἄλλας τόσας,
 τῶν ὅποιον τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ
 δευτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθέτης, νὰ
 σχηματίζου Κένταυροι.

Χαλαρὸς, κλιῶσις, γράμματα, σάταλος,
 λαμπάς, κόπιατος.
 Βοηθήν ἀπὸ τῆς Ἀδῆας Καρδίας

574. Γράφος παραστατικὸς.
 Αἰολοθηριον. — Σὺ βεσπας δυνητικὸς. — Τρο-
 φη γλυκεῖα. — Χώρα τῆς Ἑλλάδος. — Γράμ-
 μα. — Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς. — Ἀρ-
 θρον. — Ἐπισημια τρόπος.
 Βοηθήν ἀπὸ τοῦ Κεκυρωμένου

Τέλος τοῦ 87ου διαγωνισμοῦ
 [Ἀπὸ τοῦ προερχοῦς ἀρχεῖται νέος.]

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Δοξολογιῶν τοῦ φύλλου 25-29

402. Ἀριων (Α, Ριν.) — 403. Πηνίκα —
 404. Διπλός - Διάσος.
 405. ΠΟΘΟΣ 406. AMAZONIOS
 ΚΑΛΟΣ (Μνη. Ζήμα. Ὀζον.
 ΚΑΛΟΣ Νομισμα. Ἰδιόν.
 ΤΙΤΟΣ Στάμ.) — 407. Ὁ ἄβ-
 ΠΟΣΩΣ σχος. ἡ Μόσχα. —
 408-412. Τῆ ἀρχαίῃ τῶν Θ: Ὁμλῆς, ἀθῆ-
 τῆς. ὄθλος, λάθος (ἢ ἄθλος). ἄνθος. — 413.
 Τρίαινα (τρία - α = τρι + ένα) — 414. Γυβ-
 σπν = Γυβῆ πατρὸν τον - ο - ηα = Σέβου τὸ
 γῆρας (Γερανοί. ΝΟμός, ΘΥμιαθριον. ΣΟ-
 λων, ΤΗνος, ΝΑνη.) — 415. Ἐν Νικαίᾳ
 ἐγένετο ἡ πρώτη οἰκουμένητικὴ Σύνοδος. [Ἐν
 Νε Κέα ἐγ ἐν ε - τωπς, Ρῶ, τῆ, ι-κουμ ἐν Η-
 κῆ σὺν 68, ὡς.]

416. Ἐφημερίς (Ε, σφ, μερί.) — 417. Ροδῆ-
 Ρόδη. — 418. Πρε-ἡπαρ. — 420. Ὁ Κῆ-
 μιλος, ἡ κάμηλος.
 419. Η Τ Α 421. Ι
 Υ Α Λ ΠΑΝ
 Ρ Μ Φ ΜΙΝΟΣ
 ΣΙΚΕΛΙΑ ΑΣΒΟΛΟΣ
 ΙΣΤ ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ
 Ο Ξ Ο 422. Τῆ ἀνταλλαγῇ
 διὰ τοῦ Α:
 Σ Ξ Σ 423. Διότι δὲν ἐφορούσαν ὑποδή-
 ματα. — 424-425. 1. Γέλα, γά-
 λα, ἄλλα, ἄμα, Ζάμα. 2. Ζαμα
 ἄμα, ἄμα, κόμμα, κόμη, κόμης,

κόρης κόρος, Κόρος, κρόρος, κρόρον Κρόρον.
 — 426. ΣΙΑΜ, ΒΚΑΑ, ΜΕΛΙ, ΙΤΕΛ (ΣΕΜΙ-
 ραμῆ, ΙΚΕΤις, ἈΔΔΕ-πάλλῳς, ΜΑΙΑ-ἄρος.)
 — 427. Νόσι τὸ πρᾶττομενον. — 428. Ζημίαν
 αἰροῦ μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχροῦ.

419. Πάμιος; (πᾶ, μῖος.) — 430. Ἐδαγο-
 ἔλαρος. — 431. Διογένης.
 432. Ο ΟΧΙ ΤΡΩΣ
 ΟΧΙΟΣ ΤΡΩΣ
 ΙΟΣ ΕΩΣ
 Σ ΙΣ
 Σ

434. Πήτα. — 435. Οὐκ ἔστι σοφία κτῆμα
 τιμώτερον. — 436-437. 1. Κόρος, κόρος, κῦ-
 ρος, Πόρος, 2. ἤπιος, πῖος, πῆσι, πλόος,
 κῆρος, Πῆρος, πῆρος. — 438-442. Διὰ τῶν
 Γ, Δ: λυγῆ, ἀγέλας, γαλῆ, λαγός, γλαυῆ.
 — 413. ΚΥΜΟΔΟΚΗ-ΤΙΣΙΦΟΝΗ (Κόττος,
 Υελὸς, Μεστίας, Ὀβίς, Δέφνη, Ὀλορος,
 Κακίριον. "ΗΗ.) 414. Τὸν Ἀσπῆ κι' ἄν
 λευκᾶς, ἔδικα τὸν κόπο χάνω. — 445. Ὁ
 Ἰππίας ἐτεράγησεν ἐν Ἀθήναις [ὡ ὑτ' ἔα-
 ς - ἔη - ρ - ἄν εἰς ἐν - ἐν α Β - ν - ἐς.]

446. Πολύδροος (πολύ, Δῦρος.) — 447.
 Ὀρνῆ-δρῶς. — 448. Γάμα-γάλα. — 449. Πό-
 ρισμα-Πρίμας.
 450. ΑΘΗΝΑΙ 451 (ἀμρουταί.) —
 Ο Ν 452. — Εἰς τρία. — Ἰσ-
 ΓΑΛΛΙΑ 453. — Ἦσαν 48
 ΡΟ Μ Π ἀγῆρα καὶ 16 κοράσι-
 ΤΣ ΕΑ — 454, Τῆ ἀνταλλαγῇ
 Ο Ρ διὰ τοῦ ΚΡΑΤΗΣ Κρα-
 Σ Α Τρικλῆς; ΠΟλοκράτης,
 Σωκράτης, Ἰσοκράτης, Ἰπποκράτης, = ΤΟ-
 ΚΙΟ. 455. ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ (Ἀρούλια, ΑΡτος,
 Ἰόχος, Τροία, ΣχλαΜις, Σπάρη, ΓανυμήΔης,
 Κλεμίνης, Παρῶσις.) — 456. Σοφὸς Σο-
 φολῆς, σοφώτερος Βυρεπίτης, ἀνδρῶν δὲ πάν-
 των σοφώτατος Σωκράτης. — 457. Ἀργὸ; μὴ
 ἴσθι μῆδ' ἄν πλουτῆς.

458. Κεράσιον (κέρας, τὸν.) — 459. Ἀθῆναι
 (Α, Θῆ, ναί.) — 460. Κορη-ἄρη.
 461. ΑΓΓΕΙΑΣ 462. 463. 1. Πᾶν, ἔν,
 Υ Ε Α Ω ἐν, δέν, δέ, ἡτέ, υηδέ,
 ΓΕΡΑΝΟΣ μῆδέν. 2. Ἦσαν, πᾶν,
 Ε Α Α Σ πᾶ, δῖς, ὀδς, ὀδδς, οὔ-
 ΙΑΝΑΣΣΑ ὀδς, οὔδον, οὔδέν.
 Α Ο Σ Ν 464. ΜΑΙΑΝΑΡΟΣ
 ΣΩΣΣΑΝΗ (Αἶνας, Ἰανός, Νομάς,
 Δάριανός, ρακίς, ὄνομα, Σίρα.) — 465-469.
 Ὀρφικός, σαμῆθρος, δόλος, ρομβος, θρήνος.
 — 470. ΜΗΑΕΝ ΑΓΑΝ (Μίγας, Ἥμια, Δει-
 λός, Ἐρχομα, Νέος, Ἀρακός, Γλυκός, Ἀρά,
 Πωδρός.) — 471. Μισθός ἀρετῆς ἑταίρος.
 472. Ἡ Διάπλασις εἶνε περιοδικὸν ἑβδομα
 διατον. (1 διὰ πλῆς εἰς ι - ναί περὶ ὅλη - κον
 ἑβδομα δι' αἰών.)

ΤΟ ΣΗΜΑ
 ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρ-
 οσμένη, με κομμηματα
 μαδρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3. — Ταχυδρο-
 μικός φρ. 3,50. — Διὰ τὸ
 ἑλκωτικὸν φρ. χρ. 3, ἀνευ
 προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίθη λατὰ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ μας
 λατὰ 8 μόνον. Ἐλάττωσε ὅσοι 10 λέξεις, διπλασθῆ καὶ αἱ
 ὀλιγωραὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς καὶ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τὸ Ἰαπωνικὸν Ἰσοδύθεμον γινώσκει πρὸς
 τὸ Φίλημα Σκιάς, διὲ θέλει ἀποστείλῃ τὸ
 αἰτηθὲν ἄμισθον μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ρωσοσο-
 πονικῶν πολέμου. (Δ, 151)

Αναλλάσσει εἰκονογραφημένα ταχυδρο. δελ-
 τάρια πνυταγῶδεν.—Jeanette L. Prossa-
 lentis, Offenitza, Roumanie. (Δ, 152)

Εὐχομαι ἐγκαρδίως τῇ Ζουλέικᾳ καλῶς προ-
 δού. — Γάτος τῆς Ἀνατολῆς. (Δ, 153)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Βιβλία τετρανά, μορφωτικὰ κα-
 κηθικὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Δια-
 πλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
 κόνες) ἄδειον φρ. 6. Ὅλη ἀντιτυπα ἐπι-
 χάρτου πρώτης ποιότητος: φρ. 7.

Τὸ βιβλίον τῆς Συμπροσφορῆς,
 φρ. 0,60.

Τὸ ὄνομα τοῦ Φθόγου (?0 εἰκόνες)
 φρ. 3,50.

Δεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25
 τετράδια με πίνακα καὶ ἑξοφυλλῶν) φρ. 3.
 Δέση 15 τετραδίων φρ. 2.
 Δέση 7 τετραδίων φρ. 1.
 Ἐκαστον τετράδιον (ἰδιαίτη) φρ. 0,15.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ.
 1,50.

Ἡ Παιδαγωγία (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα)
 φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸν Διλόγον (Κουρτίδου)
 Σειρὰ Α' φρ. 1,20. — Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν θέατρον (Ξενοπούλου)
 φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆς) ἑκα-
 στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὄμοι,
 φρ. 2,50.

Πρόξας ὁ Νικίτης (24 εἰκόνες) φρ.
 3,50.

Ὁ Πυρετοκόλης (24 εἰκόνες) φρ.
 3,50.

Ἐπερ Παιρτίδος (25 εἰκόνες) ἄδειον
 φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ
 Χρ. Σαμαρταίου, φρ. 0,60.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐκ τοῦ τοπογράφου τῶν Κατασκευῶν Ἀνίστη-Κωνσταντινίδου 1904